

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Varaždinu
Varaždin, Cehovska 1

Poslovni broj: P-261/2020-105

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Varaždinu po sucu toga suda Iris Hatvalić-Nemec, u parničnom predmetu tužitelja MARCONATO d.o.o., Vinica Breg 12G, Vinica Breg, Vinica, OIB: 83892775740, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Petrić, odvjetnik iz Varaždina protiv tuženika FRASSON d.o.o., Moše Pijade 14, Otok Virje, Cestica, OIB: 85044764259, kojeg zastupa punomoćnica Željka Brlečić, odvjetnica iz Varaždina, nakon zaključene glavne rasprave dana 16. travnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Hrvoja Petrića te punomoćnice tuženika Željke Brlečić, radi povrata stvari, isplate i utvrđenja ništetnosti, podredno, utvrđenja poboynosti, 8. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku FRASSON d.o.o. Otok Virje, Moša Pijade 14, OIB: 85044764259 da tužitelju MARCONATO d.o.o. Vinicabreg, Vinicabreg 12/G, OIB: 83892775740 isplati iznos od 1.717,03 eura (12.937,00 kuna), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 13. studenoga 2020. godine do isplate, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

I. Nalaže se tuženiku FRASSON d.o.o. Otok Virje, Moša Pijade 14, OIB: 85044764259 da tužitelju MARCONATO d.o.o. Vinicabreg, Vinicabreg 12/G, OIB: 83892775740 preda 114 drvenih kalupa za izradu cipela veličine 36 do 48_{te} 14 pari kalupa za izradu donova.

III. Nalaže se tuženiku FRASSON d.o.o. Otok Virje, Moša Pijade 14, OIB: 85044764259 da tužitelju MARCONATO d.o.o. Vinicabreg, Vinicabreg 12/G, OIB: 83892775740 isplati iznos od 2.563,14 eura (19.312,00 kuna), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19. studenoga 2020. godine do isplate.

IV. Nalaže se tuženiku FRASSON d.o.o. Otok Virje, Moša Pijade 14, OIB: 85044764259 da tužitelju MARCONATO d.o.o. Vinicabreg, Vinicabreg 12/G, OIB:

83892775740 isplati iznos od 3.981,68 eura (30.000,00 kuna), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. travnja 2020. godine do isplate.

V. Nalaže se tuženiku FRASSON d.o.o. Otok Virje, Moša Pijade 14, OIB: 85044764259 da tužitelju MARCONATO d.o.o. Vinicabreg, Vinicabreg 12/G, OIB: 83892775740 isplati iznos od 11.039,56 eura (83.177,50 kuna), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. siječnja 2020. godine do isplate.

VI.a Utvrđuje se ništetnim ugovor o otpustu duga od 19. prosinca 2019. godine kojim je tužitelj MARCONATO d.o.o. Vinicabreg, Vinicabreg 12/G, OIB: 83892775740 tuženiku FRASSON d.o.o. Otok Virje, Moša Pijade 14, OIB: 85044764259 otpustio dug u iznosu od 294.568,13 eura (2.219.423,55 kuna).

VI.b Poništava se ugovor o otpustu duga od 19. prosinca 2019. godine kojim je tužitelj MARCONATO d.o.o. Vinicabreg, Vinicabreg 12/G, OIB: 83892775740 tuženiku FRASSON d.o.o. Otok Virje, Moša Pijade 14, OIB: 85044764259 otpustio dug u iznosu od 294.568,13 eura (2.219.423,55 kuna).

VII. Nalaže se tuženiku FRASSON d.o.o. Otok Virje, Moša Pijade 14, OIB: 85044764259 da tužitelju MARCONATO d.o.o. Vinicabreg, Vinicabreg 12/G, OIB: 83892775740 isplati iznos od 294.568,13 eura (2.219.423,55 kuna), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19. prosinca 2019. godine do isplate.

VIII. Nalaže se tuženiku FRASSON d.o.o. Otok Virje, Moša Pijade 14, OIB: 85044764259 da tužitelju MARCONATO d.o.o. Vinicabreg, Vinicabreg 12/G, OIB: 83892775740 nadoknadi prouzročene parnične troškove, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate."

III. Nalaže se tužitelju platiti tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 111.869,48 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na taj iznos od 8. lipnja 2026., kao dana donošenja prvostupanjske presude, pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika podnio tužbu radi povrata stvari, isplate i utvrđenja u kojoj navodi da su parnične stranke bile u poslovnoj suradnji temeljem ugovora sklopljenog 5. studenog 2008. Poslovna suradnja stranaka trajala je do 1. travnja 2020. kad je prekinuta sporazumom stranaka, nakon što je tuženik 6. veljače 2020. raskinuo ugovor o poslovnoj suradnji. Nakon prestanka poslovne suradnje, ostao je velik broj otvorenih pitanja koja između stranaka nisu riješena.

a) Pokretne stvari tužitelja koje su u posjedu tuženika

Nakon prestanka poslovne suradnje i predaje posjeda poslovnih objekata u Otok Virju i Đurđevcu tuženiku, tužitelj je tuženiku ostavio u posjedu dio svojih pokretnina koje su se do tog trenutka koristile u proizvodnji gumenih i poliuretanskih donova. Tuženik je

imao pravo te pokretnine bez naknade koristiti do 31. srpnja 2020., kada ih se obvezao vratiti tužitelju. Parnične stranke dogovorile su primopredaju pokretnina 29. srpnja 2020. u 14,00 sati uz dogovor da će se primopredaja nastaviti 30. srpnja 2020. u isto vrijeme, za slučaj da ne bi bila dovršena prvog dana.

Protivno Sporazumu o prestanku poslovne suradnje od 1. travnja 2020., tuženik nije direktoru tužitelja dozvolio pristup u poslovni prostor u Otok Virju, kao niti prisutnost prilikom demontaže tužiteljeve opreme, a niti pristup u proizvodni pogon, kako bi direktor tužitelja mogao identificirati tužiteljeve pokretnine između ostalih pokretnina.

Od tužiteljevih pokretnina, u posjedu tuženika ostali su drveni kalupi koje je ručno izradio Tiziano Marconato. Drveni kalupi izrađeni su u raznim veličinama od broja 36 do 48 za različite artikle cipela. Gospodin Marconato izradio ukupno 114 komada koji su tijekom cijelog vremena korišteni u pogonu Otok Virje. Tužitelj je u više navrata pismeno tražio od tuženika da mu preda drvene kalupe, no tuženik to nikada nije izvršio. Predmetnih 114 komada drvenih kalupa izrađuje se ručnim radom od oko 1,5 sati svaki komad. Prosječna satnica majstora iznosi bruto 300,00 kuna/39,82 eura. Ukupna vrijednost drvenih kalupa iznosi 51.300,00 kuna/6.808,68 eura. Sukladno odredbi čl. 327. Zakona o parničnom postupku, tužitelj izjavljuje da se tuženik od obveze predaje posjeda 114 komada kalupa kako su navedeni u toč. I. tužbenog zahtjeva može osloboditi isplatom iznosa od 50.000,00 kuna/6.636,14 eura.

U posjedu tuženika ostalo je i 14 pari kalupa za đonove, koje je Tiziano Marconato osmislio i ručno izradio, s ciljem kvalitetnije proizvodnje gumenih đonova (Kalupi „Banfi“ u korespondenciji stranaka). Sukladno odredbi čl. 327. Zakona o parničnom postupku, tužitelj izjavljuje da se tuženik od obveze predaje posjeda 14 komada kalupa kako su navedeni u toč. I tužbenog zahtjeva može osloboditi isplatom iznosa od 20.000,00 kuna/2.654,46 eura.

b) Plaćanje neduga

Jedan od strojeva koji su bili u posjedu tuženika nakon 1. travnja 2020. je i stroj „Soffione Riparazione“. Tuženik je tijekom korištenja stroja platio popravak istog u iznosu 1.700,00 eura. U Sporazumu od 1. travnja 2020., troškovi održavanja tužiteljevih strojeva jasno su navedeni kao obveza tuženika.

Sve do trenutka primopredaje pokretnina u srpnju 2020., nije se postavilo pitanje naknade od 1.700,00 eura. U trenutku primopredaje tuženik odbija predati stroj „Soffione Riparazione“ prije nego mu budu isplaćeni troškovi njegovog popravka.

Kako bi izbjegao dugogodišnje vođenje postupka oko predaje posjeda stroja, tužitelj je 12. studenoga 2020. tuženiku platio iznos od 12.937,00 kuna/1.717,03 eura, nakon čega mu je tuženik predao posjed stroja. Prije isplate, tuženik je, putem punomoćnika, pozivom na odredbu čl. 1112. st. 2 Zakona o obveznim odnosima zadržao pravo tražiti povrat isplaćenog neduga, što ovom tužbom i traži.

c) Dodatni troškovi

Kako je tuženik, bez valjane osnove, odbio tužiteljevim predstavnicima omogućiti pristup radi demontaže tužiteljevih pokretnina iz nekretnine tuženika, tužitelj morao angažirati treće osobe za izvršenje tog posla. Iako je tužitelj na raspolaganju imao svoje radnike koji su to mogli odraditi bez naknade, i imaju stručna znanja za to (većim dijelom su i sami izvršili postavljanje pokretnina), tuženik im nije omogućio pristup u proizvodni pogon, protivno odredbi čl. 2.8. Sporazuma od 1. travnja 2020.

Troškovi koji su tužitelju nastali zbog tuženikovog neosnovanog odbijanja da tužiteljeve radnike pusti u pogon iznosili su 17.800,00 kuna/2.362,47 eura te ih je tužitelj podmirio trgovačkom društvu ELDUS d.o.o. Tužitelju je nastao i trošak dodatnog prijevoza od 1.512,00 kuna/200,68 eura iz razloga što je bilo potrebno dogovoriti još jedan termin za primopredaju jer tuženik u srpnju nije predao sve tužiteljeve pokretnine.

d) Ulaganja tužitelja u nekretninu tuženika

Temeljem ugovora o poslovnoj suradnji, tužitelj je svoju poslovnu djelatnost, između ostalog obavljao u nekretnini u vlasništvu tuženika, na adresi sjedišta tuženika. Kao poštenu posjednik te nekretnine, tužitelj je, uz znanje i suglasnost tuženika, izvršio određena ulaganja u nekretninu. Ona ulaganja koja su se mogla odvojiti od nekretnine, tužitelj je odvojio i uzeo, poput alarmnog sustava.

Sukladno čl. 2.7. Sporazuma o prestanku poslovne suradnje, ona ulaganja koja se ne mogu odvojiti bez oštećenja ili ometanja proizvodnje, a koja su bila nužna ili korisna, tuženik se obvezao tužitelju nadoknaditi po „nadmjesnoj cijeni“ koju će odrediti suglasno ili po zajednički imenovanom vještaku. Tužitelj je u proizvodnom pogonu tuženika, iznad postojećeg sanitarnog čvora, sagradio kantu/garderobu za radnike. Trošak izgradnje blagovaonice iznosio je 57.682,70 kuna/7.655,81 eura. Tuženik je odbio izvršiti bilo kakvo plaćanje na ime izvršenog ulaganja.

Izvršeni radovi sastoje se od gipskartonskih radova, izrade prozora i vrata, izrade električnih instalacija i izrade čelične konstrukcije stepenica po mjeri. Riječ je o materijalima i radovima koji su izvedeni točno za konkretnu lokaciju i jednom kad se uklone s nje nemaju nikakve vrijednosti, dapače ostaju troškovi zbrinjavanja građevinskog otpada. Izgrađena blagovaonica ima posve praktičnu uporabu vrijednost jer omogućuje da u njoj tuženikovi radnici mogu tijekom pauze pojesti topli obrok. Prostorija se može upotrijebiti i za drugu svrhu – kao garderoba, kao uredski prostor ili kao arhiva. Posve objektivno gledano, riječ je o novostvorenom prostoru kojeg ranije nije bilo, koji ne ometa proizvodne procese i koji nije kreiran umjesto nekog drugog ranije postojećeg prostora. Isti je kao takav koristan svakom posjedniku/vlasniku nekretnine.

Kako su radovi izvršeni prije oko dvije godine, tužitelj od tuženika potražuje amortiziranu vrijednost od 30.000,00 kuna/3.981,68 eura, kao iznos za koji je povećana vrijednost tuženikove imovine izvođenjem građevinskih radova od strane tužitelja. Zahtjev tužitelja svoju zakonsku osnovu, neovisno i od postignutog dogovora stranaka, ima u čl. 164. st. 2 Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima.

e) Naknada za isplaćene božićnice u 2019. godini

Prema Ugovoru o poslovnoj suradnji iz 2008. godine, kao i prema kasnijim izmjenama istog, koje su dogovorene usmeno i provedene u praksi, plaće radnika isplaćivao je tužitelj kao njihov poslodavac. Tužitelj je radnicima uobičajeno na ime „božićnice“ darovao poklon pakete kroz niz godina. Na inicijativu tuženika, koji se obvezao snositi taj trošak, tužitelj je radnicima 2018. godine isplatio božićnicu u iznosu od 50,00 ili 100,00 eura (u kunskoj protuvrijednosti) po radniku, odnosno ukupan trošak od 50.705,76 kuna/6.729,81 eura. Tuženik je troškove božićnice tužitelju refundirao plaćanjem računa 1/1/1 od 1. siječnja 2019. u punom iznosu. Budući da tuženik ne može pravdati taj trošak, isti je, zajedno s povećanjem plaća pojedinih radnika fakturiran kao „dodatni radovi“.

Na inicijativu i traženje direktora tuženika, Giannija Frassona, da se radnicima „kao i prethodne godine“ isplati božićnica te uz njegovo obećanje da će tuženik taj trošak refundirati tužitelju, tužitelj je radnicima za 2019. godinu isplatio božićnice u ukupnom iznosu od 83.177,50 kuna/11.039,55 eura (svakome po 100,00 eura). Iako je i u Sporazumu od 1. travnja 2020. bilo navedeno da će se stranke dogovoriti oko povrata isplaćenih božićnica tužitelju, tuženik je odbio bilo kakav razgovor na tu temu i osporio svoju bilo kakvu obvezu.

f) Odricanje od tražbine pod prijetnjom i bez poslovne sposobnosti

Poslovna suradnja između stranaka trajala je bez prekida od 2008. do 2020. godine. Tijekom navedenog razdoblja, došlo je, u odnosu na originalni ugovor iz 2008. godine,

do čestih usmenih izmjena istog zbog proširenja asortimana, promjena troškova poslovanja i drugih razloga.

U proljeće 2019. godine, tuženik je od tužitelja tražio odgodu plaćanja (kao i ranijih godina), što je tužitelj odobrio. Tako je u jesen 2019. godine, tužitelj prema tuženiku imao otvoreno potraživanje od oko 400.000,00 eura koje nije bilo podmireno. U tom trenutku, tuženik je počeo raditi pritisak prema tužitelju da se odrekne tog potraživanja koje je potjecalo iz prethodne dvije godine. Kao obrazloženje, tuženik je navodio manjkavosti u kvaliteti i neadekvatnu cijenu. Međutim, niti je u prethodne dvije godine tuženik prigovorio kvaliteti tužiteljevih proizvoda, niti je cijena koju je tužitelj obračunavao odstupala od cijene koju je tuženik ranije plaćao tužitelju.

Dana 17. prosinca 2019., direktor tuženika Carlo Frasson e-mailom traži od tadašnje direktorice tužitelja Lorene Marie Minchio da u roku dva dana, najkasnije 19. prosinca 2019. potpiše odobrenje na iznos od 298.300,00 eura te da, ako ne potpiše odobrenje:

- tuženik će odbiti plaćanje ukupnog iznosa od 401.000,00 eura
- tuženik će raskinuti ugovor o poslovnoj suradnji s 30. lipnja 2020. (postojao je ugovoreni otkazni rok od šest mjeseci).

Navedeno predstavlja otpust duga u smislu čl. 203. ZOO. Otpust duga je pravni posao koji podrazumijeva očitovanje volje vjerovnika da otpušta dužnikov dug, te očitovanje volje dužnika da je s time suglasan. U konkretnom slučaju postoje oba očitovanja volje. Očitovanje volje koje je dala tadašnja direktorica tužitelja, Lorena Maria Minchio je manjkavo iz više razloga.

Očitovanje volje dano je pod prijetnjom u smislu čl. 279 ZOO. Tuženik je tužitelju zaprijetio da će prekinuti ugovor o poslovnoj suradnji i odbiti platiti puni iznos od 401.000 eura za proizvode koje mu je tužitelj isporučio. Tužiteljevo cjelokupno poslovanje baziralo se na ugovoru od poslovnoj suradnji s tuženikom. Drugih izvora prihoda tužitelj nije imao. Prekid suradnje s tužiteljem, uz istovremeno izglednu potrebu da svoju tražbinu ostvaruje kroz dugotrajnu parnicu, tužitelju nije ostavilo drugu opciju nego da prihvati traženje tuženika i na taj način od sebe otkloni predstojeću financijsku štetu.

Tuženikovo postupanje predstavlja i prijevaru u smislu čl. 284 ZOO. Naime, tuženik je tužitelj naveo na otpust duga u iznosu od 298.468,00 eura uz obećanje nastavka poslovne suradnje koja je bila jedini izvor prihoda iz kojeg je tužitelj plaćao svojih tada stotinu radnika. Međutim, jedva mjesec dana nakon što je tužitelj tuženiku otpustio dug u iznosu od 298.468,00 eura, tuženik je 6. veljače 2020. raskinuo Ugovor o poslovnoj suradnji bez navođenja razloga.

Iz navedenog je vidljivo da je tuženik tužitelja doveo u zabludu o nastavku poslovne suradnje između stranaka, ako tužitelj tuženiku otpusti dug u iznosu od 298.468,00 eura. Tuženik nikada nije imao namjeru nastaviti poslovnu suradnju što je vidljivo iz činjenice da je istu prekinuo nakon jedva mjesec dana, a njegov jedini cilj bilo je na štetu tužitelja ishoditi tužiteljev otpust duga.

Zbog prijetnji i ucjena tuženika, direktorica tužitelja Lorena Maria Minchio nalazila se u prosincu 2019. godine pod intenzivnim stresom. Gospođa Minchio ima povijest loših reakcija na stres koje su kod nje izazvale ozbiljne psihičke smetnje u vidu teških depresija u posljednjih 30 godina. Svoje zdravstveno stanje uspijevala je držati pod kontrolom farmakoterapijom, no tijekom prosinca 2019. godine je kolabirala te se povukla iz upravljanja društvom. Nakon promjene farmakoterapije u proljeće 2020. godine stanje joj se ponovo poboljšalo. Dana 19. prosinca 2019., kao trenutka očitovanja volje – sklapanja ugovora o otpustu duga tuženiku u iznosu od 298.468,00 eura, zdravstveno stanje gđe. Minchio kao direktorice tužitelja bio je takvo da ista nije imala stvarnu poslovnu sposobnost. Gđa. Minchio nije bila u stanju shvatiti značaj i

posljedice pravnog posla koji sklapa, kao niti valjano očitovati svoju volju. Stoga je pravni posao – otpust duga od 19. prosinca 2019. godine ništetan i ne proizvodi nikakve pravne učinke. Naprotiv, tuženik je tužitelju i dalje u obvezi isplatiti iznos od 294.568,13 eura (2.219.423,55 kuna), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 19. prosinca 2019. godine do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu tužbeni zahtjev osporava u cijelosti. Navodi da su parnične stranke na temelju Ugovora o suradnji sklopljenog 5. studenog 2008. ušle u višegodišnju poslovnu suradnju koja se sastojala u tome što je tužitelj, isključivo za račun tuženika, preuzeo obvezu obavljanja poslova izrade i proizvodnje gumenih i poliuretanskih potplata za obuću, dok se tuženik obvezao tužitelju isplatiti odgovarajuću naknadu za obavljeni posao. Obveza tuženika bila je osigurati tužitelju korištenje odgovarajuće radionice, i to u smislu tvornice opremljene strojevima i uređajima. Stoga su gotovo svi strojevi, oprema i predmeti potrebni za proizvodnju gumenih i poliuretanskih potplata u proizvodnim halama tuženika, a u kojima je tužitelj obavljao proizvodnju, bili u vlasništvu tuženika, a ne tužitelja. U vlasništvu tužitelja nalazio se manji broj pokretnina (opreme, strojeva, alata i sl.) koje su, po prestanku poslovne suradnje parničnih stranaka vraćene tužitelju.

Tuženik je 6. veljače 2020., tužitelju izjavio otkaz Ugovora o suradnji, izrijeckom se pozivajući na odredbu čl. 212. Zakona o obveznim odnosima kojom je uređen prestanak trajnog obveznog odnosa, ostavljajući pritom tuženiku otkazni rok od šest mjeseci. Tuženik je izjavio otkaz Ugovora o suradnji jer tužitelj nije želio pristati na sklapanje novog pravnog posla kojim bi se odnosi parničnih stranaka, uredili na detaljniji i transparentniji način. Kako tužitelju nije preostala nijedna druga opcija, izjavio je otkaz trajnog obveznog odnosa. Međutim, do konačnog raskida poslovne suradnje, prije isteka otkaznog roka, došlo je na inicijativu tužitelja, sukladno Ugovoru o prekidu poslovne suradnje sklopljenome između parničnih stranaka 1. travnja 2020.

Tuženik se nikako ne može suglasiti s tvrdnjom tužbe o tome da bi, i nakon prestanka poslovne suradnje, ostao velik broj otvorenih pitanja koja između stranaka nisu riješena.

Primopredaja pokretnina u vlasništvu tužitelja

Sukladno odredbi čl. 2.8. *Ugovora o prekidu poslovne suradnje*, pri samom isteku roka u kojem je tuženik imao pravo nenaplatno upotrebljavati strojeve i opremu u vlasništvu tužitelja, parnične stranke su, na temelju višemjesečnih usklađivanja o točnom popisu pokretnina (strojeva, opreme, instalacija, uredskog namještaja i drugih predmeta) u vlasništvu tužitelja, dogovorile primopredaju pokretnina za 29. srpnja 2020. uz mogućnost nastavka te primopredaje i narednog dana, 30. srpnja 2020.

Obzirom na opseg i karakter pokretnina koje su bile pripremljene za primopredaju (teži strojevi, električne instalacije koje je bilo potrebno prethodno deinstalirati, instalacije koje su se nalazile na visini i sl.), tuženik je tražio da u primopredaji sudjeluju osobe koje su odgovarajuće osposobljene za vršenje takvih radova ili čiji radnici raspolažu odgovarajućim dozvolama i potvrdama iz područja zaštite na radu o osposobljenosti za rukovanje električnim instalacijama, strojevima i opremom te radom na visini. Svoj je zahtjev tuženik postavio postupajući odgovorno, u skladu s propisima o zaštiti na radu te s namjerom da se spriječi bilo kakva šteta za zdravlje ljudi i imovinu, a do koje bi moglo doći u proizvodnoj hali u njegovu vlasništvu pri rukovanju instalacijama, uređajima koji se nalaze na visini te prijenosu težih predmeta, od strane osoba koje nisu odgovarajuće osposobljene za taj rad. Takvim zahtjevom, tuženik je postupio sukladno odredbi čl. 76. Zakona o zaštiti na radu. Tuženik time nije odstupio od Ugovora o prekidu poslovne suradnje, obzirom da je odredbom čl. 2.8. tog pravnog

posla predviđeno: „FRASSON će MARCONATU omogućiti pristup u svoje pogone na razuman vremenski period potreban da se strojevi i oprema uklone.“ Inzistiranjem da posao otpreme i deinstalacije strojeva i opreme izvrše za to osposobljeni radnici koji umiju rukovati i pomoćnim strojevima koje im je tuženik, u svrhu otpreme, dao na raspolaganje, ne implicira se onemogućavanje pristupa u pogon tuženika niti postupanje suprotno Ugovoru.

Obzirom da, unatoč višemjesečnim nastojanjima obiju stranaka da usklade popis pokretnina koje su bile određene za predaju, u vrijeme zakazane primopredaje dana 29. i 30. srpnja 2020., nisu preuzete sve pokretnine, novi termin primopredaje je zakazan i izvršen 17. studenog 2020. Tada su preuzete sve pokretnine koje su se nalazile u proizvodnim halama tuženika, a koje su predstavljale vlasništvo tužitelja ili nad kojima je tužitelj mogao dokazati svoje vlasništvo.

U komunikaciji koja je prethodila primopredaji, tuženik je višekratno tražio od tužitelja da, uz otpremu ostalih pokretnina, izvrši demontažu te otpremu stepenica i kantine, obzirom da se radilo o prostoriji koja je bila montirana kao dodatak proizvodnoj hali i koja za tuženika nema nikakvu dodanu vrijednost, no tužitelj se oglušio na te zahtjeve.

Zahtjev za predaju pokretnih stvari

Tuženik pretpostavlja da je ovaj zahtjev tužitelja postavljen kao revindikacijski zahtjev, u smislu odredbe čl. 162. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, što bi ukazivalo na obvezu tužitelja da dokaže: a) svoje vlasništvo nad stvari čiju predaju traži i b) tuženikov posjed stvari te c) opis stvari po njenim osobinama koje je razlikuju od drugih istovrsnih stvari.

Iz tužbe ne proizlazi postojanje ovih pretpostavki, pa niti na razini vjerojatnosti.

Tuženik podsjeća kako je primopredaja pokretnina tužitelja (29. i 30. srpnja te 17. studenog 2020.), rezultat višemjesečnog usklađivanja popisa pokretnina u vlasništvu tužitelja, a koje su se nalazile u proizvodnim halama tuženika. Primopredaja je održana tijekom dva dana u srpnju te je ponovljena u studenom 2020. upravo s ciljem da se iz proizvodne hale tuženika uklone sve pokretnine u vlasništvu tužitelja. Da je tuženik imao namjeru opstruirati primopredaju, tada se ne bi suglasio niti sa ponavljanjem primopredaje u studenom 2020.

Tuženik je, naime, prilikom navedenih primopredaja, tužitelju već predao određene kalupe za izradu poplata za cipele, a koji kalupi nisu bili u vlasništvu tuženika niti su se koristili na njegovim strojevima te je, stoga, mogao zaključiti da se radi o pokretninama koje pripadaju tužitelju. Dapače, tuženik je za predaju tužitelju pripremio određene drvene kalupe koje je zatekao u proizvodnoj hali, a koji očito nisu bili u njegovu vlasništvu niti su se koristili za potrebe njegove proizvodnje, no tužitelj je te pokretnine odbio preuzeti, ostavljajući ih tuženiku. Kako pokretnine koje predstavljaju predmet tužbenog zahtjeva na povrat nisu dovoljno individualizirane da bi o njima tuženik mogao detaljnije diskutirati to se u ovom trenutku ne može ispitati jesu li pokretnine čiji je primitak tužitelj svojevremeno odbio, upravo one pokretnine čiju predaju tužitelj sada traži ovom tužbom.

Izuzev kalupa koje je tužitelj odbio preuzeti, u proizvodnoj hali tuženika ne nalaze se više nikakvi drugi kalupi osim onih koje tuženik koristi u vlastitoj proizvodnji i koji, nedvojbeno, predstavljaju vlasništvo tuženika. Radi se o kalupima koji se upotrebljavaju na strojevima u vlasništvu tuženika, za potrebe tuženikove proizvodnje te predstavljaju alat u proizvodnji.

Stoga, kako su ti strojevi vlasništvo tuženika, tako su i alati (kalupi) koji se koriste na tim strojevima, kao pertinencija u smislu čl. 7. st. 1. i čl. 5. st. 2. ZV, također vlasništvo tuženika.

Nedvojbenost vlasništva tuženika na kalupima koji se nalaze u proizvodnoj hali u Virju Otok i koje on upotrebljava u vlastitoj proizvodnji proizlazi i iz činjenica što su oni izrađeni od materijala troškove čije je dobave snosio tuženik te se koriste isključivo za potrebe tuženikove proizvodnje, odnosno za proizvodnju potplata naručenih od strane tuženikovih poslovnih partnera. Radi se o alatima koji predstavljaju opremu neophodnu za obavljanje proizvodne djelatnosti tuženika, koji mogu biti u upotrebi samo na strojevima u vlasništvu tuženika te time predstavljaju pertinenciju glavne stvari – stroja. Ti kalupi su dobavljeni upravo sa svrhom da budu upotrebljavani za svrhe proizvodnje pokrenute od tuženika, neovisno od toga vodi li tu proizvodnju tuženik samostalno ili je, za njegov račun, vodi treća osoba. U velikom broju slučajeva, kalupi su izrađeni prema konkretnim tehničkim specifikacijama koje su tuženiku učinjene dostupnim od strane njegovih vlastitih naručitelja. Takvi se kalupi zbog ekskluziviteta odnosa između tuženika i njegovih naručitelja, a u nekim slučajevima i zbog tajnosti tehničkih specifikacija, mogu koristiti isključivo za svrhe tuženikove proizvodnje te mogu biti samo i isključivo u vlasništvu tuženika.

Svi kalupi za proizvodnju potplata za cipele koji se nalaze u posjedu tuženika, izuzev onih čija je predaja ponuđena tužitelju te ih je on odbio preuzeti, predstavljaju vlasništvo tuženika, a ne tužitelja.

Točna je tvrdnja tužbe da je tužitelj višekratno, nakon prve primopredaje u srpnju 2020., zatražio da mu se predaju i kalupi za izradu potplata koje je opisao na sličan način kao u ovoj tužbi. Tuženik se nije oglašio na taj zahtjev, niti mu je propustio udovoljiti kako bi to proizlazilo iz tužbe. Tuženik je, postupajući u dobroj vjeri, tražio od tužitelja da – individualizira, opiše, a potom i dokaže pravo vlasništva nad traženim pokretninama, navodeći da će mu dostatan dokaz biti i račun o nabavci materijala koji je korišten za izradu potplata (a da taj trošak kasnije nije ispostavljen tuženiku!). Kao što to zorno proizlazi iz korespondencije punomoćnika parničnih stranaka, i to ponajprije iz elektroničke pošte od 6. listopada 2020. tuženik je zatražio dokaz o vlasništvu za stavke 2. i 5., tražeći bilo kakav dokaz o tome da bi postojali kalupi, izrađeni od materijala koji je nabavio tužitelj i koji bi predstavljali vlasništvo tužitelja. Isti zahtjev tuženik je, putem svojeg punomoćnika, istaknuo i ranije, u elektroničkoj pošti od 1. rujna 2020. Kako, usprkos zahtjevima tuženika, tužitelj do ponovljene primopredaje u studenome 2020., nije dokazao svoje pravo vlasništva ni nad jednim kalupom koji koristi u proizvodnom pogonu tuženika, to zahtjevu tužitelja – tada, kao uostalom - niti u ovom trenutku, nije bilo moguće udovoljiti.

Zahtjev za isplatu iznosa od 12.937,00 kuna/1.717,03 eura

Pod točkom II. 6. – II. 8. tužbe iznosi se zahtjev za isplatu iznosa od 12.937,00 kuna/1.717,03 eura na temelju pravne osnove plaćanja neduga za koji je pridržano pravo povrata u smislu odredbe čl. 1112. st. 2. Zakona o obveznim odnosima. Riječ je o iznosu koji je, prije primopredaje u studenom 2020., tužitelj platio tuženiku, na ime naknade troškova popravka navedenog stroja – „Soffione Riparazione“, a koji je prethodno snosio tuženik. Suprotno tvrdnjama tužbe, iznos koji je tužitelj podmirio tuženiku ne predstavlja nedug u smislu čl. 1112. ZOO-a niti tužitelj ima pravo zahtijevati vraćanje samim time što je, putem punomoćnika, izjavio da zadržava pravo na povrat u smislu st. 1. prethodno navedene zakonske odredbe.

Točno je da je člankom 2.8. Ugovora o prekidu poslovne suradnje, tuženik preuzeo obvezu održavati strojeve i opremu za vrijeme upotrebe, no sintagma „vrijeme upotrebe“ odnosi se na razdoblje nenaplatne upotrebe ugovorene tim pravnim poslom, od dana sklapanja tog pravnog posla do predaje strojeva i opreme tužitelju, odnosno na vrijeme od 1. travnja 2020. do najkasnije 31. srpnja 2020. Popravak navedenog stroja i plaćanje troška popravka izvršeno je znatno prije sklapanja Ugovora o prekidu

poslovne suradnje, i to krajem 2019. godine. Nije istinita insinuacija tužbe da je, traženjem naknade iznosa popravka stroja „Soffione Riparazione“, tuženik povrijedio obvezu predviđenu Ugovorom o prekidu poslovne suradnje. Tuženik je, po prijavi tužitelja o kvaru predmetnog stroja, organizirao popravak u studenome 2019. godine, angažirajući za to ovlašteno trgovačko društvo sa sjedištem u Republici Italiji. Popravak je izvršen u proizvodnoj hali u Virju Otok, a trošak je snosio tuženik temeljem računa izdanog u prosincu 2019. Tek kada je tuženik preuzeo neposredni posjed proizvodne hale i svih strojeva te nastavio proizvodnju, ponovno je razmotrena opravdanost popravka konkretnog stroja na trošak tuženika te je ustanovljeno kako procijenjena tržišna vrijednost stroja zapravo odgovara cijeni njegovog popravka (oko 1.700,00 eura). Stoga, retrospektivno promatrajući, sama tužiteljeva inicijativa za popravkom stroja, činila se neekonomičnom i nepotrebnom.

Napominje se da su gotovo svi strojevi, oprema i alati koji su se nalazili u pogonima tuženika, zapravo predstavljali vlasništvo tuženika, a ne tužitelja. Ova okolnost je neposredna posljedica obveze tuženika preuzete Ugovorom o suradnji, u smislu njegove dužnosti da osigura radionicu opremljenu strojevima i uređajima. Tuženik je, radi ispunjenja te svoje obveze, tužitelju predao u posjed tvornicu opremljenu strojevima, opremom i alatima neophodnima za proizvodnju. Tužitelj je doprinio tek manjim brojem strojeva i opreme. Stoga, podmirujući troškove popravaka i održavanja strojeva, kada je to tužitelja tražio, tuženik je zapravo snosio troškove održavanja vlastitih strojeva i opreme. Tuženik je ujedno, s povjerenjem u tužitelja, tijekom njihova poslovnog odnosa, prihvaćao inicijative za popravcima i održavanjima strojeva i opreme, smatrajući ih potaknutima realnim potrebama za korištenjem pojedinog stroja ili opreme u proizvodnji te svrsishodnima za proizvodnju. Međutim, popravkom stroja „Soffione Riparazione“, tuženik je podmirio trošak tuđe stvari i to stvari koja (kako je ustanovio po preuzimanju proizvodnog pogona) nije bila nužna za proizvodnju. Samim time, tuženik je stekao i pravo na naknadu tih troškova.

Trošak popravka navedenog stroja ne može se podvesti niti pod prethodno spomenutu obvezu tuženika iz Ugovora o suradnji da, tijekom poslovne suradnje, tužitelju osigura odgovarajuću radionicu opremljenu strojevima i uređajima, obzirom da predmetni stroj nije potreban u proizvodnom procesu. Naime, stroj „Soffione Riparazione“ ne koristi se kod proizvodnje potplata već kod otklanjanja grešaka na proizvedenim artklima, za potrebe odvajanja potplata proizvedenih s greškom. Tijekom poslovne suradnje parničnih stranaka, taj stroj nije korišten u proizvodnji potplata (op.a. za svrhe tuženika!), već za otklanjanje grešaka na potplatima proizvedenim s nedostatkom (op.a. za svrhe tužitelja!) koje bi, u suprotnome, da greške nisu otklonjene, tuženik bio primoran odbiti zbog neodgovarajuće kvalitete. Kako predmetni stroj predstavlja vlasništvo tužitelja te se isti nije koristio u proizvodnom procesu tuženika, to niti trošak njegova popravka nije predstavljao trošak proizvodnje. Izvjesno je da tuženik nije ni bio obavezan snositi trošak reparacije stroja te da je osnovano zatražio naknadu troškova.

Zahtjev za plaćanjem dodatnih troškova u iznosu od 19.312,00 kuna/2.563,14 eura

Tuženik ističe kako je tražio da u primopredaji sudjeluju osobe koje raspolažu odgovarajućom opremom, koje su osposobljene za rad na visini i s električnim instalacijama te raspolažu dozvolom za upravljanje strojevima (viličar) koji su od strane tuženika stavljeni tužitelju na raspolaganje. Time tuženik nije onemogućio tužitelja niti njegove radnike već racionalno zatražio da se primopredaja izvrši na siguran način, od strane za to ovlaštenih osoba koje raspolažu odgovarajućom opremom i znanjem. Ovaj je uvjet višekratno pojašnjen tužitelju u elektroničkoj korespondenciji punomoćnika parničnih stranaka pri čemu tuženik nije bio povratno obaviješten o tome da bi radnici

tužitelja raspolagali osposobljenošću, znanjem, pa i opremom potrebnom da se izvrši deinstaliranje, demontaža i otprema pokretnina. Jedine primjedbe tužitelja odnosile su se na omogućavanje prisustva predstavnicima tužitelja radi nadzora nad vršenjem poslova demontaže te provjere funkcionalnosti opreme, a čemu je, kako to proizlazi iz prepiske punomoćnika parničnih stranka, udovoljeno.

Međutim, neovisno i od činjenice što nije imao na raspolaganju radnike, pa niti potrebnu opremu, zahtjev tužitelja je neosnovan već i stoga što se on unaprijed odrekao od prava na takvo potraživanje, potpisavši i suglasivši se sa sadržajem Primopredajnog zapisnika od 29. i 30. srpnja 2020. te Primopredajnog zapisnika od 17. studenog 2020., koji u dijelu naslovljenom kao Uvodna utvrđenja propisuje: „MARCONATO je samostalno organizirao sve potrebno da pripreme radnje (npr. rastavljanje, demontažu, utovar, i sl.) i otpremu predmetnih pokretnina vrše ovlaštene osobe koje ispunjavanju uvjete za obavljanje odgovarajućih radnji (npr. certifikati iz domene zaštite na radu, osposobljenost za rukovanje itd.) i koje su stručne za obavljanje navedenih radnji, te u tom pogledu se ne mogu postavljati nikakvi zahtjevi prema FRASSONU d.o.o. koji samo dozvoljava da se navedene radnje obave na lokaciji proizvodnog pogona.“. Posebno se napominje kako je ovo odricanje od postavljanja bilo kakvih zahtjeva, propisano Uvodnim utvrđenjima Primopredajnog zapisnika, a ne individualnim navodima ili komentarima u priloženim obrascima koje su parnične stranke popunjavale na licu mjesta i čiji su sadržaj, neovisno od upisanog, mogle osporavati pred sudom. Uostalom, ovo odricanje pravna je posljedica odredbe čl. 2.7. Ugovora o prekidu poslovne suradnje koja jasno predviđa da će sve pokretne tužitelj ukloniti – bez naknade.

Zahtjev za naknadom troškova ulaganja u iznosu od 30.000,00 kuna/3.981,68 eura

Točno je da je tijekom posjedovanja nekretnine na kojoj se nalazi proizvodna hala u vlasništvu tuženika, tužitelj na istoj izvršio određene preinake, dodajući prostoriju tzv. kantine za radnike i čeličnu konstrukciju stepenica koje vode do te kantine. Tuženik nije raspravljao s tužiteljem o ovoj preinaci već se, naprosto, imajući u vidu vlastitu namjeru da poslovnu suradnju održi dulji niz godina, nije protivio odluci tadašnje direktorice tužitelja da izvrši preinaku, uz uvjet da sve troškove snosi isključivo tužitelj. Međutim, kako proizvodna hala već raspolaže kantinom i mjestom na kojem radnici imaju svoj topli obrok te svim nusprostorijama neophodnima za takvu, radno ekstenzivnu proizvodnju, to se dograđena prostorija zapravo nikada nije ni koristila. Prema saznanjima tuženika, istu je prostoriju koristila ranija direktorica tužitelja, za svoje potrebe, odnosno za odlaganje osobnih predmeta. U prilikama kada su zakonski zastupnici tuženika ili predstavnici tuženika obilazili proizvodnu halu, prostoriju nisu koristili radnici kao kantinu ili garderobu, pa niti za potrebe proizvodnje. Dapače, tih su prilika, radnici – kao uostalom, i danas, koristili prostor „stare“ kantine. Danas je predmetna prostorija prazna, a konstrukcija čeličnih stepenica jest, od strane tužitelja – demontirana još u srpnju. Stoga, do same prostorije se trenutno niti ne može doći i se ona, kao dodatak proizvodnoj hali – pokazuje objektivno potpuno suvišnom.

Tuženik se ne može suglasiti s tumačenjem odredbe čl. 2.7. Ugovora o prekidu poslovne suradnje kako je to sažeto tumači tužba u točki 12. Naime, točno je da se tuženik obvezao platiti naknadu na ime navedenih instalacija u slučaju da se smatra da su te instalacije nužne i/ili korisne za rad proizvodnje i/ili proizvodnog pogona (op.a. u ovjerenom prijevodu spominje se termin bitne i/ili korisne, no obzirom na sadržaj izvornika ugovora, izvjesno je da se koristio termin nužne i/ili korisne instalacije). Međutim, da bi uopće postojala obveza tuženika na bilo kakvu nadoknadu troškova prema ovoj odredbi, potrebno je da predmetne instalacije budu nužne i/ili korisne za rad proizvodnje i/ili proizvodnog pogona. Predmet nadoknade neće biti troškovi nužni

i/ili korisni za nekretninu (op.a. pri čemu se također osporava nužnost i korisnost troškova za nekretninu u cijelosti!), već samo troškovi koji su nužni i/ili korisni za proizvodnju i/ili proizvodni pogon! Predmetna dogradnja nije bila nužna za proizvodnju, ona ne koristi proizvodnji, niti, na bilo koji drugi pozitivni način, uopće utječe na nju. Postupajući upravo s tog aspekta, tuženik ne samo da je odbio nadoknaditi trošak postave i montaže kantine i stepenica, već je, dapače, tražio od tužitelja da organizira demontažu građevinskih elemenata i njihovo preuzimanje prilikom primopredaje ili druge prilike, kada to neće ometati proizvodnju.

Obzirom da predmetna ulaganja ne mogu predstavljati nužne niti korisne troškove za proizvodnju i/ili proizvodni pogon tuženika, to ne postoji niti obveza tuženika da iste nadoknadi. Obveza tuženika ne postoji niti s aspekta čl. 164. ZV (op.a. premda je tuženik stava da ovdje dolazi u primjenu posebna odredba ugovora koji su parnične stranke sklopile i time iskazale volju da se nužnost i/ili korisnost troškova promatra isključivo u odnosu s proizvodnjom i/ili proizvodnim pogonom; a ne odredba zakona), obzirom da se dograđena prostorija objektivno – od same izgradnje, pokazala suvišnom te troškovi njene izgradnje odnosno montaže i opremanja ne mogu predstavljati kako nužan trošak (trošak neophodan za održavanje nekretnine), a tako niti koristan trošak (kao trošak kojim se povećava vrijednost nekretnine).

Zahtjev za naknadom isplaćenih božićnica u 2019. godini u iznosu od 83.177,50 kuna/11.039,55 eura

Tuženik naglašava da isplata božićnice, kao neoporezivog primitka u smislu propisa kojima se uređuje porez na dohodak, ukoliko drugačije nije ugovoreno aktima kojima se uređuje konkretni imovinsko-pravni odnos poslodavca i radnika, predstavlja diskrecijsko pravo svakog pojedinog poslodavca. To je pravo poslodavca da nagradi radnika koji radi za njega. To ne može biti obveza treće osobe koja s tim poslodavcem stoji u obveznom odnosu, neovisno od prirode tog odnosa.

Da je stav opisan pod prethodnom točkom nedvojben i za tužitelja, proizlazi iz točke 15. tužbe u kojoj se opisuje praksa tužitelja koji je običavao svojim radnicima, na ime božićnice, darovati poklon pakete. Trošak tih poklon paketa, tuženik nije nadoknadio tužitelju jer se radilo o samostalnoj obvezi tužitelja. Sasvim je nevažno je li božićnica isplaćena u novcu ili je dana u poklon paketu koji je poslodavac prethodno morao dobiti i čiji je trošak morao snositi. Davanje božićnice bilo je pravo tužitelja, neovisno od toga je li on te božićnice dao u poklon paketu ili u novcima.

Moguće da je tužitelj tuženiku fakturirao naknadu troškova božićnica isplaćenih u 2018., te je tuženik takav račun i podmirio, no valja istaknuti da jedna iznimka nikako ne može postati pravilo, pa niti praksa između poslovnih partnera, u smislu čl. 12. ZOO-a. Radilo se o jedinstvenoj odluci tuženika donesenoj isključivo kako bi se radnicima omogućila nagrada za njihov rad, iz isključivog razloga što je od strane zakonskih zastupnika tužitelja tuženiku prezentirano da tužitelj takve troškove, te 2018. godine, zbog navodno povećanih općih troškova vlastitog poslovanja, naprosto neće moći snositi. Da bi se ipak, radnicima omogućila božićnica, tuženik je pristao nadoknaditi ukupne troškove tog izdatka radnika. Međutim, tuženik nikada ranije, pa niti nikada kasnije nije snosio troškove isplaćenih naknada ili nagrada radnicima kao troškove proizvodnje (barem ne na način da bi ih tužitelj transparentno i istinito prikazao u troškovima proizvodnje koje je potraživao od tuženika).

Još izričitije – točno je da je tuženik snosio troškove proizvodnje unutar kojih troškova su se nalazili i troškovi plaća radnika, no tuženik se ničime nije obvezao da će snositi naknadu troška nagrada i poticaja isplaćenih radnicima.

Izrijeckom se osporava tvrdnja tužbe da bi do isplate božićnica radnicima došlo „Na inicijativu i traženje...” Giannija Frassona, direktora tuženika. Nijedan od zakonskih

zastupnika tuženika nije izjavio da će tuženik preuzeti obvezu isplate božićnica tužiteljevim radnicima. Nijedan od zakonskih zastupnika tuženika nije niti izjavio da će tuženik tužitelju podmiriti troškove isplate tih božićnica. Ovo iz jednostavnog razloga što je tužitelj trgovačko društvo koje samostalno posluje na tržištu, koje je obavljalo gospodarske djelatnosti i izvan odnosa sa tuženikom, koje je ostvarivalo odgovarajući profit te je ono, sasvim samostalno i slobodno, moglo odlučiti da, o vlastitom trošku, isplati nagrade svojim radnicima. Ovo je poslovna odluka svakog poslodavca koji posluje na tržištu te se tuženik, pa i njegovi zakonski zastupnici, u istu nisu miješali.

Točno je da je odredbom članka 3.7. Ugovora o prekidu poslovne suradnje predviđeno da će ugovorne strane predmet nadoknade božićnice koju je radnicima isplatio tužitelj, riješiti sporazumno. Ujedno, izrijekom je navedeno da ta odredba: „...ne podrazumijeva da se FRASSON obvezao MARCONATU nadoknaditi te božićnice, već se obvezuje pregovarati o njihovoj mogućoj nadoknadi.“ Parnične stranke su, putem svojih punomoćnika, višekratno razmatrale ovo pitanje, no tuženik je vrlo izričito i nedvojbenom komunikacijom otklonio mogućnost naknade tog iznosa iz jednostavnog razloga što to nije niti bio dužan učiniti, a sam prestanak poslovne suradnje s tužiteljem mu je ukazao i na to da tužitelja nema razloga posebno nagraditi.

Zahtjev za utvrđivanje ništetnosti uz eventualan zahtjev za poništenje te zahtjev za isplatu iznosa od 2.219.423,55 kn/294.568,13 eura

Činjenični i pravni sadržaj koji tužitelj iznosi pod ovom točkom tužbe ne odgovara stvarnom sadržaju obveznog odnosa stranaka. Prije svega, osporava se tvrdnja da je tuženik tražio odgodu plaćanja dospjelih potraživanja prema tužitelju - u proljeće 2019. godine ili ranije. U tom smislu, nije istinita niti tvrdnja da je, u jesen 2019. tužitelj imao iskazano potraživanje prema tuženiku, a koje bi potraživanje potjecalo iz prethodne dvije godine. Parnične stranke su imale poslovni odnos koji su karakterizirala mjesečna obračunavanja cijene i troškova te iskazivanje međusobnih potraživanja i obveza na mjesečnoj razini. Tuženik je, do ljeta 2019. godine, svoje obveze namirivao u cijelosti i po dospeljeću. Stoga, potraživanje koje je tužitelj imao iskazano u jesen 2019. odnosilo se na promet robe i usluga iz te godine, a ne ranijih razdoblja. U proljeće 2019. godine stranke su ponovno otvorile problematiku obračuna cijena proizvoda te potrebe ispravka previsoko obračunatih potraživanja. Stoga, kako je očekivao odgovarajuće rješenje u smjeru umanjenja ukupne obveze prema tužitelju, tuženik je u ljeto 2019. započeo svoje mjesečne obveze prema tužitelju plaćati u smanjenom opsegu. Sukladno dogovoru i pregovorima stranaka, u prosincu 2019. izdana je isprava naslovljena kao Debit note 01/2019. Ovaj je dokument, po ovlaštenom sudskom prevoditelju, za potrebe tužbe, preveden kao „Obavijest o dugovanju 01/2019“, iako bi, prema značenju te knjigovodstvene isprave, pravilniji naziv bio: Obavijest o financijskom terećenju i odobrenju. Naime, predmetnom je ispravom, tuženik izvršio financijsko terećenje tužitelja za iznos od 298.468,60 eura u protuvrijednosti 2.219.423,55 kuna, a potpisom predmetne isprave, tužitelj se suglasio s istom te tuženiku izdao financijsko odobrenje za taj isti iznos. Predmetni dokument predstavlja knjigovodstvenu ispravu čija je svrha bila izvršiti ispravak poslovnih knjiga i ranije izdanih knjigovodstvenih isprava. Konkretnom ispravom (op.a. kao knjižna nota, odnosno isprava o knjižnom terećenju i odobrenju) izvršen je ispravak sadržaja knjigovodstvenih dokumenata i poslovnih knjiga obiju parničnih stranaka, u smislu odgovarajućeg storniranja obveze tuženika i, pretpostavlja se, storniranja potraživanja tužitelja. Iako bi se moglo diskutirati o tome može li se ovaj odnos podvesti pod pravila otpusta duga iz čl. 203. ZOO-a (obzirom da za iznos storniranja obveza i potraživanje nisu niti nastali), izvjesno je da je tom zajedničkom ispravom, čiji je naziv preveden kao

Obavijest o dugovanju, postignut pravni učinak u smislu smanjenja potraživanja koje je tužitelj, na dan 19. prosinca 2019., iskazao prema tuženiku za ukupan iznos od 298.468,60 eura u protuvrijednosti 2.219.423,55 kuna.

Međutim, neosnovano se tužbom očitovanje volje tužitelja pri potpisivanju te isprave i izdavanju tzv. financijskog odobrenja, pokušava prikazati kao nevaljano zbog niza, kataloški navedenih, osnova poboynosti i ništetnosti pravnog posla te je, sukladno tome, neosnovan zahtjev tužitelja za isplatom u visini 2.219.426,55 kuna/294.568,13 eura.

Osnovni razlog opisanog terećenja izdanog od strane tuženika i odobrenja provedenog od strane tužitelja, jest potreba za konačnim uređenjem međusobnih odnosa iz 2019. i ranijih godina. Poslovni odnos između parničnih stranaka trajao je bez prekida gotovo 12 godina te je, tijekom tog odnosa, došlo do brojnih izmjena i dopuna u asortimanu, troškovima, ali i cijenama proizvoda. Radi se o izmjenama koje su očekivane u obavljanju gospodarske djelatnosti koja ovisi o tržišnim uvjetima čega su stranke bile svjesne već kod sklapanja Ugovora o suradnji obzirom da su, u članku 5. predvidjele: „Stranke ugovaraju da će izvršavati poravnanje ostvarenog svaka četiri mjeseca s regulacijom moguće razlike za prekoračenje ili za pogrešku u obračunu posebno od propisane sredine zajedničkog ugovora.“.

Tako su stranke redovito, svakih tri do četiri mjeseca vršile analizu troškova i cijene, korigirajući odnos međusobnih potraživanja s osnova cijene i troškova, prema tržišnim okolnostima. Prilikom takvih analiza troškova i cijena, tuženik je, povremeno, tražio korekciju cijena isporučenih mu proizvoda, primjenom određenih popusta, a sve uvažavajući krajnju cijenu koju je on postizao na tržištu. Kako se plaćanje cijena vršilo na temelju računa koji su izdavani mjesečno, to se često pokazalo potrebnim vršiti i korekcije ranije obračunatih cijena. Tužitelj se nije protivio osnovanosti popusta i korekcija cijene pa niti pravu tuženika na naknadu s osnova cijena plaćenih u previsokim iznosima, no tražio je da se odgodi rješavanje tog pitanja, pravdajući se postojanjem visokih, ponekad i izvanrednih, troškova proizvodnje. Ne želeći ugroziti poslovanje svojeg poslovnog partnera, tuženik se suglasio s time da se konačni dogovor postigne naknadno, kada to bude prikladno za obje stranke. Međutim, kako je, početkom 2019. tuženik došao do saznanja da je poslovanje tužitelja i više nego stabilno te da on, uz redovno namirenje troškova, ostvaruje i dobar prihod iz njihova obveznog odnosa, to je inicirao ponovno rješavanje pitanja korekcije cijena. Tuženik je imao namjeru riješiti zaostala pitanja iz ranijeg razdoblja i obvezni odnos s tužiteljem od 2020. urediti temeljitije kako bi se izbjegle potrebe za naknadnim korekcijama međusobnih tražbina, a prava i obveze stranaka regulirala transparentnije, na obostrano prihvatljiv način. Tuženik je inicirao razgovor s tužiteljem oko otvorenog pitanja provedbe terećenja i ispravka obveze za iznos ukupnih popusta koji su bili prihvatljivi, ali nisu pravovremeno obračunati na cijenu. Ovo pitanje nije bila nikakva novost za tužitelja, niti je tuženik time radio pritisak prema njemu. Dapače, sam sadržaj i pravni učinak terećenja i odobrenja, bio je dobro poznat tužitelju tako da se on nije nalazio ni u kakvoj zabludi oko toga, obzirom da su stranke, od proljeća 2019. pregovarale oko iznosa predmetnog odobrenja. U ove pregovore, tužitelj se vrlo aktivno uključio tražeći da se ukupna visina odobrenja koje je trebao izdati tuženiku umanji. Naime, ukupan iznos navedenog odobrenja, s osnova neobračunatih popusta, bio je 401.000,00 EUR, a temeljem zahtjeva tužitelja, stranke su pregovorima došle do iznosa od 298.468,60 EUR u protuvrijednosti 294.568,13 eura. Na tako dogovoren iznos, tuženik je izdao izjavu o terećenju (Debit note čiji je naziv preveden kao Obavijest o dugovanju) a tužitelj se s tom izjavom suglasio, dajući tuženiku svojim potpisom odobrenje i priznanje iskazanog terećenja.

Odobrenje i terećenje provedeno je u poslovnim knjigama, a posljedično tome, izvršen je ispravak na način da je smanjena ukupna obveza tuženika prema tužitelju za iznos terećenja. Iznos obveze tuženika prema tužitelju koji je, nakon provedenog ispravka, ostao neplaćen, tuženik je podmirio tužitelju. Opisano stanje poslovnih knjiga stranaka, nakon izvršenog terećenja i odobrenja, potvrđeno je u financijskim izvještajima stranaka za 2019. godinu.

Izdavanje isprave naslovljene kao Obavijest o dugovanju i opisano terećenje i odobrenje, nije rezultat nikakve ucjene, prisile, prijetnje, zablude pa niti poslovne nesposobnosti kako to proizlazi iz tužbe, već višemjesečnog pregovaranja između dviju ugovornih strana.

Ove okolnosti proizlaze upravo iz elektroničke pošte od 17. prosinca 2019. koju sam tužitelj dostavlja kao prilog tužbi. Izvjesno je da tom komunikacijom tuženik nije mogao uputiti prijetnju, već je izričito iskazao želju da se konačno – i formalno, riješi problem oko kojeg je očito ranije postignut dogovor između stranaka. Nakon provedbe knjižnog ispravka i storna obveze prema tužitelju, tuženik je tužitelju predložio novi model poslovne suradnje. Kako je tužitelj odbio urediti međusobne odnose na jasniji i transparentniji način, tuženik je izjavio otkaz postojećeg ugovora. No, tužitelj nije mogao dočekati istek otkaznog roka ne bi li prekinuo suradnju s tuženikom te su stranke svoj obvezni odnos okončale sporazumom o raskidu.

Opisani odnos između parničnih stranaka, provedba opisanog terećenja i odobrenja oko kojeg su stranke prethodno postigle dogovor, pa niti pravni učinak tog terećenja i odobrenja, za tužitelja nije bio sporan nikada prije podnošenja tužbe u ovom predmetu. Tijekom intenzivnih pregovora koji su prethodili okončanju poslovne suradnje, sklapanjem Ugovora o prekidu poslovne suradnje, pa i kasnije opsežne komunikacije što stranka, što njihovih punomoćnika o primopredaji pokretnina, tužitelj ni jednom nije osporio osnovanost niti valjanost provedenog odobrenja i storniranja potraživanja niti je tuženiku spomenuo bilo kakvo novčano potraživanje izuzev onih čije su plaćanje ugovorne strane eksplicitno predvidjele u članku 3. tog Ugovora. Dapače, sadržaj članka 3. u vezi s člankom 4.2. Ugovora o prekidu poslovne suradnje izričito ukazuje da su se ugovorne strane, ispunjenjem tog pravnog posla, oslobodile od bilo kakvih daljnjih međusobnih obveza. Izvjesno je da se time tužitelj odrekao od daljnjih potraživanja prema tuženiku, pa se i s tog osnova, tužbeni zahtjev pod točkama VI. - VII. pokazuje neosnovanim.

Iako je tretiranje Obavijesti o dugovanju kao ugovora o otpustu duga, u najmanju ruku diskutabilno te se tužitelj potpisivanjem Ugovora o prekidu poslovne suradnje, odrekao daljnjih potraživanja prema tuženiku, tuženik će se, u smislu čl. 284. st. 3. ZPP-a, opreza radi, očitovati na tužiteljeve tvrdnje o nevaljanosti Obavijesti o dugovanju iz raznih pravnih osnova.

Potpisivanje Obavijesti o dugovanju i pristajanje na financijsko terećenje odnosno odobrenje u iznosu od 294.568,13 eura nije rezultat nijednog od razloga ništetnosti / poboynosti koje tužitelj nabraja u tužbi, odnosno ta isprava nije rezultat: prisile / prijetnje / prijevare /zablude ili privremene poslovne nesposobnosti kako to danas tvrdi tužitelj. Neosnovano se tvrdi u točki 22. tužbe da je isprava potpisana pod prijetnjom u smislu čl. 279. ZOO. Izjava tuženika da će koristiti svoje pravo iz ugovora i raskinuti ugovor uz primjenu propisnog otkaznog roka ne može predstavljati nikakvu prijetnju. Sve i da se zanemari logika i uobičajen vokabular poslovnih odnosa, treba naglasiti da izjava tuženika ne predstavlja prijetnju niti u smislu čl. 279. ZOO-a. Prema čl. 279. ZOO-a, ako je ugovorna strana ili netko treći nedopuštenom prijetnjom izazvao opravdani strah kod druge osobe tako da je ona zbog toga sklopila ugovor, druga strana može zahtijevati da se ugovor poništi. Dakle, da bi postojala prijetnja kao mana volje i razlog

poboynosti ugovora, potrebno je da se kumulativno ispune odgovarajuće pretpostavke: a) akt zastrašivanja kojeg karakterizira protupravnost postupanja, b) nedopuštenost prijetnje, c) opravdanost straha i d) uzročna veza. Nijedan od predmetnih elemenata nije ispunjen u konkretnom slučaju.

Ističe da izjava o mogućem raskidu ugovora, ni u kojem ugovornom odnosu, pa ni onom između stranaka ovog postupka, ne može biti nedopuštena niti može predstavljati protupravan akt zastrašivanja. Ugovorne strane slobodne su ulaziti i izlaziti iz obveznih odnosa u skladu s prisilnim propisima i vlastitim dispozicijama iz sklopljenog pravnog posla. Izjavom da će raskinuti ugovor uz propisani otkazni rok, tuženik je koristio svoje pravo iz čl. 6. Ugovora o suradnji te čl. 212. ZOO koji kaže: „Ako trajanje ugovornog odnosa nije određeno, svaka ga ugovorna strana može okončati otkazom.“ Tuženik je izričito - zakonom i ugovorom, bio ovlašten raskinuti ugovor, pa i dati izjavu da će taj ugovor raskinuti, odnosno otkazati, što potire bilo kakvu tvrdnju o protupravnosti ili nedopuštenosti takve izjave. Izjava koju je ugovorna strana, prema tom ugovoru i samom zakonu, slobodna dati, ne može biti protupravna. Takva se izjava, neovisno od sadržaja ugovornih odnosa, ne može niti smatrati prijetnjom. U suprotnom, velika većina poslova u pravnom prometu, bila bi ništetna obzirom da je „prijetnja“ raskidom ugovora, uobičajen termin u pregovaranju.

Što se tiče opravdanosti „straha“ kao pretpostavke za postojanje prijetnje kao razloga poboynosti pravnog posla, valja podsjetiti da je odredbom čl. 279. st. 2. ZOO-a izrijekom propisano da se strah smatra opravdanim ako se iz okolnosti vidi da je ozbiljnom opasnošću ugrožen život, tijelo ili drugo značajno dobro ugovorne strane ili treće osobe. Stoga, postavlja se pitanje - čiji je život, tijelo ili drugo značajno dobro (i koje dobro?) moglo biti ugroženo raskidom ugovora između parničnih stranaka? Koji je to točno strah izazvan kod tužitelja? Tvrdnja tužitelja o strahu i skrbi za izvor prihoda kojim se plaćalo tada stotinjak radnika je potpuno neutemeljena. Naime, svega nekoliko mjeseci kasnije, nakon što je izdana Izjava o otkazu Ugovora o poslovnoj suradnji 6. veljače 2020., tužitelj nije mogao dočekati istek šestomjesečnog otkaznog roka da bi prestao njegov obvezni odnos s tuženikom. Pritom, tužitelj nije iskazivao preveliku brigu za sudbinu stotinu svojih radnika kojima je prijetila nezaposlenost već je inzistirao na sklapanju i potpisivanju Ugovora o prekidu poslovne suradnje i to, u vrijeme kada, zbog proglašene pandemije korona virusne bolesti izazvane SARS-CoV-2 na sjeveru Republike Italije te strogih protuepidemijskih mjera, odgovorne osobe tuženika nisu mogle putovati preko granice već su, uz iznimne teškoće, preko trećih osoba, preuzele upravljanje poslovnim pogonima u Virju Otok i Đurđevcu te organizirale daljnje poslovanje i zbrinule radnike. Stoga je izvjesno da mogućnost raskida poslovne suradnje u prosincu 2019. nije mogla dovesti tužitelja u stanje opravdanog straha za vlastito poslovanje i sudbinu stotinu radnika, kada je svega tri mjeseca kasnije, tužitelj jedva dočekao trenutak da se tog poslovanja riješi, a sudbinu stotine radnika da prepusti nekome drugome.

Tuženikovo postupanje ne predstavlja nikakvu prijevaru u smislu čl. 284. ZOO-a niti s te osnove postoji razlog za poništenje Obavijesti o dugovanju. Neistinita je, a i zlonamjerna, tvrdnja tužbe da je tuženik tužitelja naveo na otpust duga „...uz obećanje nastavka poslovne suradnje...“. Tuženik nikada nije obećao tužitelju da će poslovnu suradnju nastaviti pod identičnim uvjetima unedogled pa da bi ga time doveo u bilo kakvu zabludu. Tuženik se nikada nije - pisano, usmeno pa niti konkludentno, odrekao svojeg prava na otkaz trajnog ugovora iz čl. 6. Ugovora o suradnji. Tuženik nije održavao tužitelja ni u kakvom uvjerenju o nepromjenjivosti njihovog poslovnog odnosa, već je, dapače, inzistirao na novom i detaljnom uređenju tog odnosa. Dakle, upravo suprotno tvrdnjama tužitelja, do otkaza ugovora u 2020. godini, nije došlo hirom

tuženika, već stoga što je tužitelj odbio pregovarati i sudjelovati u sklapanju novog pravnog posla kojim bi se jasnije uredili njihovi međusobni odnosi, pa i, primjerice, spriječile mogućnosti za preplatom cijena i troškova i potrebom naknadnih korekcija. Kako je tužitelj odbijao pristupiti sklapanju ugovora iz kojeg bi se točno utvrdili odnosi stranaka i transparentnost iznosa koji se međusobno plaćaju, to tuženiku nije preostalo ništa drugo nego izjaviti otkaz postojećeg ugovora.

Kao što ne postoji prijevara kao razlog poboynosti Obavijesti o dugovanju, tako ne postoji niti zabluda kao mana volje u smislu čl. 280. ZOO-a. Kod potpisivanja Obavijesti o dugovanju, tužitelj je bio i više nego svjestan pravnog učinka te isprave.

Kako je prethodno i opisano, ta isprava nije bila rezultat nikakve nagle ili nepripremljene odluke već dugotrajne komunikacije između stranaka u kojoj tužitelj nikada nije pokazao nerazumijevanje međusobnih odnosa, već je, dapače, funkcionirao na visokoj pregovaračkoj razini. Značaj te isprave nikako nije mogao promaknuti tužitelju koji je, dapače, tu ispravu i proveo u svojim poslovnim knjigama te o tome izdao financijsko izvješće za 2019. godinu. Kako su stranke već krajem 2019. pregovarale o mogućnosti sklapanja novog pravnog posla, tužitelju nije moglo ostati tajno da tuženik ima volju urediti njihovo poslovanje na transparentan i obostrano prihvatljiv način, a prije toga, okončati s bilo kakvim međusobno spornim odnosima iz prošlog razdoblja. Dakle, potpisom Obavijesti o dugovanju te provedbom knjižnog odobrenja u vlastitim poslovnim knjigama, tužitelj je valjano manifestirao svoju volju, pokazao puno razumijevanje radnje koju poduzima, imajući točnu predodžbu o osobi prema kojoj upravlja tu radnju (provedba knjižnog odobrenja u odnosu na tuženika) te svih okolnosti koje su uz tu radnju vezane (značaj provedbe knjižnog odobrenja u smislu storna potraživanja te umanjena ukupnog potraživanja prema tuženiku).

Tuženik, naposljetku, osporava i da bi potpisivanje i davanje suglasnosti na Obavijest o dugovanju te provedba odobrenja u poslovnim knjigama, bila ništetna iz razloga propisanog odredbom čl. 276. ZOO-a, odnosno iz razloga što zakonska zastupnica tužitelja, u vrijeme manifestacije volje, ne bi imala stvarnu poslovnu sposobnost. Prije svega, treba istaknuti kako je potpisivanjem isprave naslovljene Debit note, a prevedene kao Obavijest o dugovanju, svoju suglasnost s njenim sadržajem izrazio upravo tužitelj MARCONATO d.o.o., trgovačko društvo i pravna osoba u smislu mjerodavnih propisa trgovačkog prava. Ta je pravna osoba istu ispravu i provela u vlastitim poslovnim knjigama te umanjila potraživanje prema tuženiku. Obavijest o dugovanju nije potpisala gospođa Lorena Maria Minchio osobno, kao fizička osoba niti se ona s time suglasila, postupajući u svoje ime i za svoj račun.

Pristanak na Obavijest o dugovanju je izrazio tužitelj – subjekt čija pravna i poslovna sposobnost nikada nije dovedena u pitanje te je tuženik postupao valjano kada je to očitovanje volje prihvatio kao rezultat ranijih pregovora s tužiteljem i temeljem istog, izvršio odgovarajuće promjene u vlastitim poslovnim knjigama.

Ni u jednom trenutku, tuženik nije imao razloga posumnjati u to da je očitovanje volje koje mu je tužitelj manifestirao izražavanjem suglasnosti s Obavijesti o dugovanju, opterećeno bilo kakvim razlogom nevaljanosti, odnosno da tužitelj ne bi imao pravne ili poslovne sposobnosti u smislu odredbe čl. 17. st. 5. i čl. 18. st. 5. i 6. ZOO-a. Dapače, kako u Sudski registar Trgovačkog suda u Varaždinu, nije bilo upisano nikakvo ograničenje za zastupanje tužitelja od strane tadašnje zakonske zastupnice, u smislu čl. 41. Zakona o trgovačkim društvima to je tuženik postupao s punim povjerenjem u pravnu i poslovnu sposobnost tužitelja, pregovarajući s njime o ukupnom iznosu terećenja i odobrenja te prihvaćajući potpisanu Obavijest o dugovanju kao knjižno odobrenje izdano od tužitelja. Pritom, tuženik nije znao niti imao razloga posumnjati u to da direktorica tužitelja koja je postupala u svojstvu tijela tužitelja, ne bi imala

ovlaštenje ili da ne bi bila sposobna nastupati kao direktorica. Kako tuženik, u ovoj situaciji, predstavlja savjesnu treću osobu koja je postupala s punim povjerenjem u savjesnost te poslovnu i pravnu sposobnost tužitelja, to isti ne može trpjeti nikakve štetne posljedice (navodne) poslovne nesposobnosti osobe koja predstavlja tijelo tužitelja. Ukoliko tužitelj smatra da, slijedom radnje svojeg tijela trpi neželjene posljedice, tada svoj imovinskopravni zahtjev ima uputiti vlastitom tijelu (odnosno osobi koja je u kritično vrijeme činila to tijelo), a ne tuženiku.

Tuženik smatra da navodni nedostatak poslovne sposobnosti tadašnje direktorice ne može proizvesti, samo po sebi, poslovnu nesposobnost tužitelja koji je izdao akt čija se valjanost osporava tužbom. Bez ulaženja u anamnezu bolesti gospođe Lorene Marie Minchio te okolnosti koje su pratile njeno zdravstveno stanje, valja napomenuti da su odgovorne osobe tuženika tek po primitku tužbe saznale da bi ista patila od bilo kakvog psihičkog poremećaja. Usprkos brojnim kontaktima i opsežnoj komunikaciji s njome, nikada nije zamijećeno da bi ista postupala nedoraslo stresnim situacijama koje su se pojavljivale i na dnevnoj razini, odnosno da bi ista donosila odluke nepogodne za proizvodnju i/ili za samog tužitelja ili da bi ista, s ciljem smanjenja i isključenja stresora, donosila odluke koje nije razumjela. Dapače, gospođa Lorena Maria Minchio je, do samog prekida suradnje, aktivno sudjelovala u svim pitanjima tog odnosa, suvereno upravljajući proizvodnjom i svim pitanjima vođenja poslovanja tužitelja te osiguravajući dobar bonitet i izvrsne rezultate poslovanja tužitelja.

Upravo iz navedenih razloga, tuženik dvoji u istinitost tvrdnji tužitelja o razlozima ništetnosti očitovanja volje pri davanju suglasnosti na Obavijest o dugovanju. Premda tuženik ne može raspravljati o zdravstvenom stanju gospođe Lorene Marie Minchio, nužno je zahtjev tužitelja za utvrđivanjem ništetnosti pravnog posla razmotriti uvažavanjem cjelokupnog činjeničnog supstrata, uzimanjem u obzir sljedećih okolnosti:

a) Uvidom u povijesni izvadak iz sudskog registra za tužitelja, proizlazi da je gospođa Lorena Maria Minchio vodila poslovanje i upravljala tužiteljem te, kao jedina direktorica, zastupala društvo pojedinačno i samostalno sve do 7. svibnja 2020. što bi upućivalo na neistinitost tvrdnje tužitelja da se ona tijekom prosinca 2019. povukla iz upravljanja društvom. Dapače, kako tužba tvrdi da joj se u proljeće 2020. godine, stanje ponovno poboljšalo, nameće se pitanje, zbog čega se nije povukla iz upravljanja društvom kada joj je (navodno) bilo toliko loše da nije mogla razumjeti značaj akata koje poduzima, već tek nakon što joj je zdravstveno stanje pokazalo poboljšanje?

b) Tužitelj je trgovačko društvo osnovano 2007. godine koje je, tijekom godina bilježilo porast u prihodima i dobre rezultate, uključujući i 2019. godinu što bi bilo teško ostvarivo da jedini zakonski zastupnik tužitelja bio nesposoban za rasuđivanje i shvaćanje pravnih posljedica akata koje poduzima.

c) Obavijest o dugovanju je potpisana u prosincu 2019. godine, no ista je bila predmetom višemjesečnih ranijih pregovora. Potpisivanje i izdavanje formalne suglasnosti na Obavijest o dugovanju nije rezultat privremenog nedostatka poslovne sposobnosti i nesposobnosti shvaćanja značaja i posljedica pravnog posla već je to rezultat ranije postignutog sporazuma između parničnih stranaka te suglasnosti volja stranaka koja je postignuta znatno prije prosinca 2019. koje razdoblje tužitelj povezuje uz (navodnu) poslovnu nesposobnost svoje tadašnje direktorice. Drugim riječima, potpisivanje Obavijesti o dugovanju te posljedična provedba financijskog odobrenja i terećenja, bio je formalni završetak ranije postignutog dogovora, usmenog sporazuma postignutog u vrijeme s kojim tužitelj ne povezuje (navodnu) poslovnu nesposobnost svoje tadašnje direktorice.

d) Tužitelj u tužbi ne nudi nijedan medicinski dokument, pa niti izvještaj koji bi bio izrađen prije listopada 2020., odnosno iz kojeg bi bilo izvjesno da je izrađen krajem 2019. kada bi stanje gospođe Lorene Marie Minchio (navodno) bilo krajnje alarmantno, pa niti dokument koji bi bio izrađen početkom 2020. kada je (navodno) došlo do promjene farmakoterapije i naglog poboljšanja stanja. Obzirom na teške simptome koji se opisuju u naknadno sastavljenom izvještaju liječnika (npr. - nesposobnost obavljanja bilo kakve radnje i samoozljeđivanje), postavlja se pitanje kako to da nije zatražena hitna medicinska intervencija i primjena odgovarajuće terapije? Gospođi Loreni Marii Minchio očito nije bilo strano posjetiti liječnika u Republici Hrvatskoj (op.a. kako to proizlazi iz Povijesti bolesti izrađene desetak mjeseci nakon navodno krizne situacije), pa ostaje nevjerojatno da u najkritičnije vrijeme nije bilo neposrednih kontakta s liječnikom (op.a. – izuzev telefonskog, a o čemu u tom trenutku nije sačinjen baš nikakav izvještaj?!).

e) Gospođa Lorena Maria Minchio je supruga gospodina Tiziana Marconata, imatelja svih poslovnih udjela u tužitelju te sadašnjeg zakonskog zastupnika. Ona je ujedno majka gospodina Alberta Marconata, radnika tužitelja. Iz svega proizlazi kako je tužitelj obiteljsko društvo osnovano i upravljano po članovima jedne obitelji. Stoga, pokazuje se neuobičajenim da članovi te obitelji koji su ujedno i osobno zainteresirani za ishod pregovora oko usklađenja međusobnih potraživanja između tužitelja i tadašnjeg najvećeg poslovnog partnera, ne bi znali ili ne bi reagirali, sprječavajući tadašnju direktoricu (vlastitu suprugu, odnosno majku) da u stanju (navodne) poslovne nesposobnosti poduzima određene radnje, pa i one koje cijene štetnima za društvo. Ovo tim više što su njenog (navodnog) stanja bili svjesni jer, prema izvještaju liječnika, dr. Arisi, upravo su članovi obitelji „...primijetili da je situacija zabrinjavajuća...“. Štoviše, nameće se i logično pitanje – kako to da gospodin Tiziano Marconato kao jedini član tužitelja, već tada, kada je stanje bilo najalarmantnije, nije opozvao gospođu Mariu Lorenu Minchio s mjesta direktora već je to učinio kada se njeno stanje – normaliziralo? Dapače, ako je smatrao da zakonska zastupnica društva kojem je on osnivač, ne razumije radnje koje poduzima i akte koje potpisuje, zbog čega se nije uključio u donošenje poslovnih odnosa i kako to da nije reagirao sprječavanjem provedbe knjižnog odobrenja i storna potraživanja u poslovnim knjigama tužitelja?

f) Iako tužba pokušava iznaći razne osnove za poboynost / ništetnost očitovanja volje danog pri potpisivanju Obavijesti o dugovanju, indikativno je da, tijekom sklapanja Ugovora o prestanku poslovne suradnje, nije bilo ni govora o tome, iako su ugovorne strane člankom 4.2. istog pravnog posla predvidjele da se, ispunjenjem obveza iz tog Ugovora, oslobađaju međusobnih obveza. Dapače, prije upućivanja tužbe, tužitelj nikada nije osporio valjanost ili uopće učinio spornom Obavijest o dugovanju, iako je pitanje međusobnih novčanih obveza posebno razrađeno u Ugovoru o prestanku poslovne suradnje. Nameće se pitanje – da je financijsko odobrenje (ili otpust duga kako to tumači tužitelj), iznenadan, ničime potkrijepljen akt osobe koja samo u trenutku takve manifestacije volje nije imala poslovnu sposobnost, zar taj akt ne bi bio učinjen spornim ranije, tijekom višemjesečnog razrješavanja poslovnog odnosa, ako nikako drugačije, traženjem isplate?

g) Pored izdavanja suglasnosti na Obavijest o dugovanju, tužitelj je svakodnevno dolazio u susret sa značajnim opsegom zaključivanja raznih pravnih poslova. Kada bi navodi tužbe bili istiniti, tada se pojavljuje pitanje o valjanosti i svih drugih pravnih poslova – jednostranih i dvostranih, u koje je tužitelj ulazio krajem 2019. Izvjesno je da je, nekima od tih pravnih poslova, tužitelj preuzeo i obvezu za sebe. Je li kod sklapanja tih pravnih poslova, ranija direktorica tužitelja imala poslovnu sposobnost? Jesu li i ti pravni poslovi nevaljani ili je to, ipak, samo izjava volje dana tuženiku?

4. Među strankama je sporno pripada li tužitelju pravo na povrat 114 drvenih kalupa za izradu cipela veličine 36 do 48 te 14 pari kalupa za izradu donova, predstavlja li „Debit note“ ugovor o otpustu duga te je li ugovor o otpustu duga ništetan, odnosno, podredno, pobojan te duguje li tuženik tužitelju utužene iznose.

5. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju koja se nalazi u ovom spisu, saslušani su direktor tužitelja Tiziano Marconato, prokurist tužitelja Alberto Marconato, direktori tuženika Gianni Frasson i Carlo Frasson te svjedoci Valentina Korpar, Kristina Golubić, Nevenka Furjan, Zoran Vnuk, Marica Perak, Lorena Maria Minchio i Sabrina Lago te je provedeno financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Vlatki Bratić radi analize poslovnih odnosa između tužitelja i tuženika te je provedeno građevinsko vještačenje po vještaku mr.sc. Martini Cesar Kelemen, dipl. ing. radi utvrđivanja vrijednosti izvedenih radova kantine/garderobe za radnike, vrijednosti kantine/garderobe te da li kantina/garderoba predstavlja objektivno povećanje vrijednosti objekta tuženika.

6. Sud nije proveo predloženo psihijatrijsko vještačenje na okolnost ne postojanja stvarne poslovne sposobnosti Lorene Marie Minchio na dan 19. prosinca 2019. obzirom je sud zauzeo stav da čak i u slučaju da je Lorena Maria Minchio bila poslovno nesposobna 19. prosinca 2019. isto ne utječe na ništetnost, odnosno, poboynost danog očitovanja volje prilikom otpusta duga jer je tuženik bio savjesna treća strana te nije imao razloga posumnjati da tužitelj ne bi imao pravnu ili poslovnu sposobnost. Sud nije proveo ni dopunu financijskog vještačenja koju je predložio tuženik obzirom je tuženik povukao svoj prijedlog za provođenje dopunskog vještačenja, a tužitelj je dopunsko vještačenje predložio, kako to proizlazi iz njegovog podneska od 28. studenog 2025., na okolnost vjerodostojnosti iskaza direktora tuženika u dijelu u kojem njihovi iskazi sudu nisu bitni za presuđenje.

7. Cijeneći provedene dokaze na način propisan čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje ZPP-a), a na temelju svakog pojedinog provedenog dokaza te svih dokaza zajedno, primjenjujući pravilo o teretu dokazivanja sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan osim u pogledu prava na povrat iznosa od 12.937,00 kuna/1.717,03 eura stečenog bez osnove

8. *Točka I. tužbenog zahtjeva*

8.1. U smislu čl. 161. Zakonu o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/15 - pročišćeni tekst i 94/17 - ispravak pročišćenog teksta, u nastavku ZV) vlasnik ima pravo zahtijevati od osobe koja posjeduje njegovu stvar da mu ona preda svoj posjed te stvari.

8.2. U smislu odredbe čl. 162 ZV, da bi u postupku pred sudom ostvario svoje pravo da od osobe koja posjeduje njegovu stvar zahtijeva da mu ona preda svoj posjed te stvari, vlasnik mora dokazati da je stvar koju zahtijeva njegovo vlasništvo i da se nalazi u tuženikovu posjedu. Vlasnik mora stvar koju zahtijeva opisati po njezinim osobinama koje je razlikuju od istovrsnih stvari. Dakle, da bi tužitelj uspio s tužbenim

zahtjevom iz točke I. petita tužbe, tužitelj mora dokazati da je stvar koju zahtjeva njegovo vlasništvo i da se nalazi u tuženikovu posjedu.

8.3. Na temelju provedenih dokaza ne proizlazi da bi tužitelj bio vlasnik 114 drvenih kalupa za izradu cipela veličine 36 do 48 te 14 pari za izradu đonova. Naime, tužitelj nije u spis dostavio pisane dokaze – inventurne liste, popis osnovnih sredstava za rad, popis imovine ili slični dokument na temelju kojeg bi sud mogao utvrdio da bi navedene pokretnine bile vlasništvo tužitelja. Sama tvrdnja da bi vlasnik i sadašnji direktor tužitelja sam ručno izradio drvene kalupe ne dokazuje činjenicu vlasništva tužitelja. Osim toga, tužitelj ni na koji poseban način nije opisao 114 drvenih kalupa veličine 36-48 i 14 pari kalupa za izradu đonova na način da bi se ti kalupi razlikovali od istovrsnih stvari – drugih drvenih kalupa za izradu cipela veličina 36-48 te 14 pari kalupa za izradu đonova.

8.4. Nije sporno da je sudska komisija prilikom obavljanja očevida u pogonu Frassona na adresi Otok Virje zatekla veći broj drvenih kalupa, no riječ je o, po ničemu posebnim niti posebno označenim drvenim kalupima te sud samo na temelju činjenice da je kod tuženika zatečen veći broj drvenih kalupa za koje direktor tužitelja tvrdi da su kalupi koje je on ručno izradio, a što tuženik osporava, ne može utvrditi da bi upravo tužitelj bio vlasnik upravo tamo zatečenih kalupa. Osim toga, navedeni kalupi upotrebljavaju se na strojevima u vlasništvu tuženika za potrebe tuženikove proizvodnje te predstavljaju alat u proizvodnji pa se u smislu čl. 7. ZV smatraju pripadkom pokretne stvari – stroja za proizvodnju đonova.

9. *Točka II. tužbenog zahtjeva*

9.1. U smislu odredbe čl. 1111. ZOO-a, kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

9.2. U smislu odredbe čl. 1112. ZOO-a, tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta.

9.3. Iz iskaza svjedokinje Nevenke Furjan, proizlazi da su stroj Soffione Riparazione koristili od kad je dovezen u Hrvatsku i djelatnici tužitelja i djelatnici tuženika obzirom se radilo o stroju koji se koristi u ispravljanju pogrešaka pa ako je prilikom izrada đona došlo do kakve pogreške, ona se ispravlja tim strojem, a stroj se nalazi u sredini radione te su stroju imali pristup i radnici tužitelja i radnici tuženika obzirom su u isto vrijeme u istoj hali svoju proizvodnju obavljali i tužitelj i tuženik te su radnici oba društva u isto vrijeme bili prisutni u istoj hali i po potrebi koristili navedeni stroj.

Iz iskaza Valentine Korpar proizlazi da je stroj dovezen iz Italije još 2007. te je bio u vlasništvu tužitelja, a stroj se nalazio u proizvodnoj hali u kojoj su radili i radnici tužitelja i radnici tuženika i tim strojem su se koristili i radnici tužitelja i radnici tuženika ukoliko je bilo potrebe da se neki proizvod popravi obzirom je proizvodnji došlo do greške. Ne sjeća se točno kada se stroj pokvario, čini joj se 2016., zna da je stroj bio popravljen, a pretpostavlja da je trošak popravka stroja platio tuženik obzirom je tuženik uvijek snosio troškove svih popravaka svih strojeva bez obzira na to u čijem su vlasništvu bili ti strojevi i bez obzira na to čiji su radnici radili na tim strojevima. Poznato joj je da je tužitelj vratio tuženiku sredstva za popravak tog stroja time da tužitelj za

ostale strojeve, a otprilike 1/3 strojeva je bila tužiteljeva nije od tužitelja tražio refundaciju sredstava utrošenih za popravak strojeva iako su sigurno i drugi strojevi u vlasništvu tužitelja bili popravljani, a popravke je plaćao tuženik.

Iz iskaza Zorana Vnuka proizlazi da je stroj Soffione Riparazione služio za otklanjanje pogrešaka do kojih dolazi prilikom izrade donova te je taj stroj potreban i bez njega se ne može raditi obzirom se greške u proizvodnji događaju te se upravo tim strojem greške mogu i otkloniti, stroj je bio tužiteljev ali su se strojem služili i radnici tužitelja i radnici tuženika.

Iz iskaza svjedokinje Lorene Marie Minchio proizlazi da su stroj koristili i radnici tužitelja i tuženika, popravke i održavanje strojeva pa i stroja Soffione Riparazione bio je dužan plaćati tuženik te je popravak tog stroja i platio tuženik. Stroj je bio popravljen u Italiji i tuženik je platio popravak stroja.

Iz iskaza direktora tužitelja Tiziana Marconata proizlazi da su stroj Soffione Riparazione koristili i radnici tužitelja i radnici tuženika, a da je troškove održavanja i popravka tog stroja bio dužan platiti tuženik, no prilikom prekida poslovne suradnje tuženik je uvjetovao vraćanje stroja, odnosno predaju stroja plaćanjem troška popravka te da tužitelj tuženiku nije platio popravak toga stroja, tuženik ne bi vratiti tužitelju stroj. Također je naveo da je sve popravke strojeva trebao plaćati tuženik time da nikad s tuženikom nije razgovarao o troškovima, a kad bi se pokvario neki stroj, on je samo nazvao tuženikovog mehaničara u Italiji koji mu je rekao da pošalje stroj.

Iz iskaza direktora tuženika Carla Frassona proizlazi da je tuženik primopredaju stroja Soffione Riparazione uvjetovao plaćanjem naknade od 1.700,00 eura zato što je to bio jedini ili jedan od rijetkih strojeva u vlasništvu tužitelja, a tuženik je plaćao održavanje i popravak strojeva u svom vlasništvu te da nije postojala obveza tuženika da popravlja strojeve u vlasništvu tužitelja. Tuženik je pomogao tužitelju da plati popravak tog stroja, ali je tražio povrat novca za popravak.

Iz iskaza direktora tuženika Gianna Frassona proizlazi da je stroj Soffione Riparazione stroj koji služi za ispravljanje grešaka te se ne koristi od strane radnika već od strane voditelja ili osobe koju voditelj zaduži te je bio u vlasništvu tužitelja. Troškove održavanja i popravka strojeva u vlasništvu tuženika plaćao je tuženik, a konkretan stroj bio je u vlasništvu tužitelja, nije služio u proizvodnji te je bio izvan sustava strojeva za čije bi održavanje i popravak trošak snosio tuženik, a ne zna tko je platio trošak popravka stroja.

Iz iskaza svjedoka Alberta Marconata proizlazi da je navedeni stroj korišten u pogonu tuženika u Otoku Virje te su ga koristili svi, i radnici tužitelja i radnici tuženika. Stroj je bio tužiteljev, a troškove održavanja i popravaka stroja bio je dužan plaćati tuženik obzirom je tuženik uvijek plaćao popravke strojeva ali prilikom prekida poslovne suradnje tuženik nije htio vratiti stroj dok tužitelj nije vratio novce za popravak stroja pa je u konačnici tužitelj platio tuženiku troškove popravka tog stroja.

9.4. Na temelju navedenog, a imajući u vidu činjenicu da tuženik povrat iznosa plaćenog za popravak stroja traži tek u srpnju 2020. iako je stroj popravljan još 2019. te vodeći računa o činjenici da su svi drugi svjedoci osim direktora tuženika suglasno iskazivali da je troškove popravka svih strojeva plaćao tuženik, sud zaključuje da je zaista među strankama razvijena poslovna praksa temeljem koje je upravo tuženik podmirivao troškove popravka svih strojeva bez obzira u čijem vlasništvu su strojevi bili, pa je bio dužan snositi i trošak popravka spornog stroja Soffione Riparazione te da nije postojala pravna osnova temeljem koje bi tuženik imao pravo zahtijevati od tužitelja povrat novca utrošenog na popravak stroja obzirom je upravo tuženikova obveza bila da snosi troškove popravka i održavanja svih strojeva.

10. Točka III. tužbenog zahtjeva

10.1. Tužitelj u tužbi navodi da su dodatni troškovi koje potražuje ovom točkom nastali jer je tuženik bez valjane osnove odbio tužiteljevim predstavnicima omogućiti pristup radi demontaže tužiteljevih pokretnina iz nekretnine tuženika te je tužitelj morao angažirati treće osobe za izvođenje tog posla, iako je tužitelj na raspolaganju imao svoje radnike koji su to mogli odraditi bez naknade, a tuženik im nije omogućio pristup u proizvodni pogon. No, iz računa broj 51/1/1 izdanog od strane društva Eldus d.o.o. na iznos od 17.800,00 kn/2.362,47 eura proizlazi da je navedeni račun izdan za izvođenje elektroradova, a ne kako to tužitelj pokušava sugerirati, radi demontaže tužiteljevih pokretnina.

10.2. Osim toga, iako tužitelj pokušava sud uvjeriti da je tužitelj imao na raspolaganju svoje radnike koji imaju stručna znanja, iz dokumentacije koja se nalazi u spisu ne proizlazi da su djelatnici Marconata bili obučeni za izvođenje elektroradova kao niti za upravljanje viličarima.

10.3. Iz iskaza svjedokinje Valentine Korpar koja je detaljno opisivala događaje povodom primopredaje, nesporno proizlazi da niti ona (iako je trebala sudjelovati u preseljenju pokretnina i upravljati viličarem) niti Tiziano Marconato, a niti Alberto Marconato, nisu osposobljeni za rad na viličaru.

10.4. Sud prihvaća argumentaciju tuženika te prihvaća tvrdnje tuženika da je zaista tražio da u primopredaji sudjeluju osobe koje raspolažu odgovarajućom opremom, koje su osposobljene za rad na visini i s električnim instalacijama te da raspolažu dozvolu za upravljanje strojevima (viličari) koji su od strane tuženika stavljeni tužitelju na raspolaganje. Sud prihvaća obrazloženje tuženika obzirom je zaista razumno tražiti da se primopredaja izvrši na siguran način od strane za to ovlaštenih osoba koje raspolažu odgovarajućom opremom i znanjem, te da viličarima u vlasništvu tuženika upravljaju osobe osposobljene za rad viličarom.

10.5. Osim iznosa od 17.800,00 kn/, tužitelj točkom III. petita tužbenog zahtjeva potražuje i povrat troška dodatnog prijevoza od 1.512,00 kn/200,68 eura iz razloga što je bilo potrebno dogovoriti još jedan termin za primopredaju jer tuženik u srpnju nije predao sve tužiteljeve pokretnine.

10.6. Iz dostavljene dokumentacije i priloženih dokaza ne proizlazi da bi tuženik bio odgovoran za to što 29. i 30. srpnja 2020. nisu preuzete sve pokretnine tužitelja te što je bilo potrebno zakazati novi termin primopredaje, pa da bi tuženik bio dužan nadoknaditi tužitelju taj iznos. Tužitelj u tužbi, a niti kasnije tijekom postupka ne detaljizira zbog čega smatra da bi tuženik bio odgovoran za to što primopredaja nije u cijelosti obavljena u srpnju 2020. već je bilo potrebno primopredaju dovršiti u studenom 2020.

11. Točka IV. tužbenog zahtjeva

11.1. Člankom 164. st. 2. i 3. ZV propisano je da zahtijeva li vlasnik da posjednik preda stvar, poštenu posjednik može tražiti naknadu za nužne i korisne troškove koje je imao te stvar zadržati dok mu oni ne budu naknađeni. Nije koristan trošak onaj kojim je poštenu posjednik promijenio namjenu stvari ako to vlasniku nije korisno.

11.2. Sud je, a kako bi utvrdio vrijednosti izvedenih radova kantine/garderobe za radnike, vrijednosti kantine/garderobe te da li kantina/garderoba predstavlja

objektivno povećanje vrijednosti objekta tuženika odredio vještačenje po vještaku građevinske struke mr.sc. Martini Cesar Kelemen, dipl. ing.

11.3. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je nova vrijednost izgrađene kantine na dan 1. travanj 2020. iznosila 4.477,43 eura bez uključenog PDV-a, odnosno 5.596,78 eura s uključenim PDV-om. S obzirom na cijene koje su važeće u 2025. te uzevši u obzir amortizaciju, sadašnja amortizirana vrijednost izvedenih radova iznosi 4.246,80 eura bez uključenog PDV-a, odnosno 5.308,50 eura s uključenim PDV-om. U odnosu na postavljeno pitanje da li kantina/garderoba predstavlja objektivno povećanje vrijednosti objekta tuženika vještakinja je navela kako je prostor kantine prostor koji je nastao pregrađivanje prostora proizvodne hale te kao takav ne predstavlja objektivno povećanje tržišne vrijednosti nekretnine. Niti jedna od stranaka nije imala primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka.

11.4. Obzirom iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da trošak izgradnje kantine/garderobe ne predstavlja objektivno povećanje tržišne vrijednosti nekretnine, a korisnim troškovima smatraju se samo oni troškovi zbog kojih je povećana vrijednost nekretnine, to tužitelju ne pripada pravo na naknadu troška izgradnje kantine/garderobe.

12. Točka V. tužbenog zahtjeva

12.1. Istaknuti zahtjev odnosi se na zahtjev na isplatu iznosa od 83.177,50 kuna/11.039,55 eura na ime povrata božićnice koje je tužitelj platio u 2019. godini svojim radnicima.

12.2. Božićnica predstavlja dodatno pravo iz radnog odnosa i zakonski okvir ne definira božićnicu kao obvezni dio plaće, već kao dodatnu nagradu koja se ostvaruje temeljem kolektivnih ugovora, pravilnika ili odluka poslodavca. U konkretnom slučaju isplata božićnica u 2019. radnicima tužitelja, predstavljala je odluku poslodavca.

12.3. Iako iz navoda tužbe proizlazi da je na inicijativu i traženje direktora tuženika Giannia Frassona da se radnicima kao i prethodne godine isplati božićnica te uz njegovo obećanje da će tuženik taj trošak refundirati tužitelju, tuženik tijekom cijelog trajanja ovog postupka osporava navedene tvrdnje ističući da je tužitelj trgovačko društvo koje samostalno posluje na tržištu koje obavlja gospodarsku djelatnost te sasvim samostalno i slobodno odlučuje i o vlastitom trošku, o nagradi svojim radnicima. Smatra kako je isplata božićnice poslovna odluka poslodavca koji posluje na tržištu te se tuženik u nju nije miješao.

12.4. Sud u cijelosti prihvaća argumentaciju tuženika te smatra kako ne postoji obveza tuženika na naknadu troškova božićnica isplaćenih u 2019. godini radnicima tužitelja obzirom je tužitelj samostalan subjekt koji bi o isplati božićnica trebao samostalno odlučivati, a među strankama nije postojala međusobno razvijena praksa o tome da tuženik snosi troškove božićnica tužiteljevih radnika obzirom je tuženik za vrijeme cijele poslovne suradnje parničnih stranaka koja je trajala duže od 10 godina samo jednom podmirio trošak božićnica radnika tužitelja.

13. Točka VI.a i VI.b tužbenog zahtjeva

13.1. S obzirom na različito tumačenje parničnih stranaka predstavlja li „Debit note“ sporazum o otpustu duga sud prije svega ističe da po njegovom mišljenju „debit note“ predstavlja sporazum o otpustu duga. Naime iz nalaza i mišljenja vještaka Vlatke

Bratić (list 13, t. d) proizlazi da su svi izdani računi tužitelja do ispostavljanja dokumenta evidentirani u poslovnim knjigama oba društva te da iz dokumentacije u spisu ne proizlazi da je tuženik po računima izvršio reklamaciju ili osporilo količine i cijene po kojima je tužitelj izdao račune te uz činjenicu da su do datuma izdavanja predmetnog odobrenja podmirena sva potraživanja tužitelja koja se odnose na poslovne godine 2017. i 2018. te potraživanje u iznosu od 14.144.787,79 kn, odnosno 86,69 % tekućeg potraživanja iz poslovne godine 2019., vještak u dostupnoj dokumentaciji ne nalazi opravdan razlog za potpisivanje dokumenta "debit note 01/19 od 12.12.19.". Također, ne ulazeći u eventualan dogovor među stranaka iz dokumentacije u spisu ne može se točno zaključiti razlog „popusta“, međutim prema mišljenju i iskustvu vještaka u poslovnoj praksi nije uobičajeno odobravanje popusta bez reklamacije i za razdoblje unazad tri godine.

13.2. Dakle, dugovanje tuženika prema tužitelju prije potpisivanja „Debit note“ iznosilo je (prema nalazu i mišljenju vještaka) 4.620.569,73 kn, te je nakon potpisivanja „Debit note“ i provođenja istog u poslovnim knjigama parničnih stranaka dugovanje tuženika smanjeno za iznos od 2.219.423,55 kuna, iako u poslovnoj praksi, kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja vještaka, nije uobičajeno odobravanje popusta bez reklamacije i za razdoblje unazad tri godine. Upravo iz navedenog – da nije uobičajeno odobravanje popusta bez reklamacije i za razdoblje unazad tri godine sud zaključuje da se u konkretnom slučaju radi o otpustu duga. Naime, radi se o dugu koji je postojao, nije osporavan, nije reklamiran, te je kao takav bio i evidentiran u poslovnim knjigama parničnih stranaka. Potpisivanjem „Debit note“, o čemu su se stranke tužitelj Marconato d.o.o. i tuženik Frasson d.o.o. sporazumjele, otpušten je dug u iznosu od 2.219.423,55 kuna. Nakon otpusta dijela duga dug tuženika je smanjen na iznos od 2.401.146.18 kuna, a koji je iznos je isplaćen od strane tuženika.

13.3. Člankom 203. ZOO-a propisano je da obveza prestaje kad vjerovnik izjavi dužniku da neće zahtijevati njezino ispunjenje, a dužnik se s time suglasi. Za pravovaljanost tog sporazuma nije potrebno da bude sklopljen u obliku u kojem je sklopljen posao iz kojeg je obveza nastala. Obzirom se, dakle, za valjanost sporazuma o otpustu duga ne zahtijeva nikakva posebna forma, a u konkretnom slučaju je tužitelj potpisao „Debit note“ – knjigovodstvenu ispravu temeljem koje je u svojim poslovnim knjigama stornirao izdane račune s danom 19. prosinca 2019. te je u svojim poslovnim knjigama umanjio potraživanje od tuženika za iznos od 2.219.423,55 kn tužitelj je upravo takvim postupanjem otpustio dug tuženiku (bez ikakve posebne forme). Pri tome se ističe da u skladu sa ZOO i prema postojećoj sudskoj praksi za valjanost otpusta duga nije potrebno postojanje opravdanog poslovnog razloga kako to sugerira tužitelj.

13.4. U odnosu na sporno pitanje je li otpust duga kojim je tužitelj tuženiku otpustio dug u visini od 2.219.423,55 kn ništetan ili pobojan jer je, kako to tvrdi tužitelj, očitovanje volje tužitelja dala direktorica tužitelja pod prijetnjom u smislu čl.279. ZOO, jer je očitovanje dano pod okolnostima čl. 284. ZOO i jer je prilikom očitovanja volje o otpustu duga, zdravstveno stanje direktorice tužitelja bilo takvo da ona nije imala „stvarnu poslovnu sposobnost“ i nije bila u stanju shvatiti značaj i posljedice pravnog posla koji sklapa niti valjano očitovati svoju volju, zbog čega taj pravni posao-očitovanje volje ne proizvodi nikakve pravne učinke valja reći da je sud utvrdio kako sporni otpust duga nije ništetan niti pobojan, te proizvodi pravne učinke.

13.5. U smislu odredbe čl. 322. ZOO-a, Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva, ništetan je osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

13.6. U smislu odredbe čl. 279. ZOO-a, ako je ugovorna strana ili netko treći nedopuštenom prijetnjom izazvao opravdani strah kod druge strane tako da je ona zbog toga sklopila ugovor, druga strana može zahtijevati da se ugovor poništi. Strah se smatra opravdanim ako se iz okolnosti vidi da je ozbiljnom opasnošću ugrožen život, tijelo ili drugo značajno dobro ugovorne strane ili treće osobe. Ugovor sklopljen uporabom sile prema suprotnoj strani, ništetan je.

13.7. U smislu odredbe čl. 284. ZOO-a, ako jedna strana izazove zabludu kod druge strane ili je održava u zabludi o namjeri da je time navede na sklapanje ugovora, druga strana može zahtijevati poništaj ugovora i onda kad zabluda nije bitna.

13.8. Iz navoda tužitelja proizlazi bi da je ugovor ništetan iz razloga navedenog u čl. 279. st. 3., odnosno da bi bio ništetan jer je sklopljen uporabom sile prema tužitelju, odnosno odgovornoj osobi i direktorici tužitelja Loreni Marii Minchio.

13.9. Ugovor bi u smislu navedene odredbe čl. 279. st. 3. ZOO-a bio ništetan ako bi bio sklopljen uporabom sile pri čemu se pod silom razumije i fizička i psihička sila. Fizička sila predstavlja neotklonjivu mehaničku prisilu zbog koje nema vlastitu volju pri očitovanju volje dok psihička sila predstavlja prijetnju nastupanja određenog zla ako se ugovor ne sklopi. Ništetnost proizlazi iz odsutnosti bitne volje ugovorne strane upravo zbog sile što znači da ugovor nije sklopljen slobodno i ozbiljno.

13.10. Prijetnja u smislu odredbe čl. 279. ZOO-a mora biti takva da izaziva opravdani strah koji postoji samo ako je ozbiljno ugrožen život, tijelo ili neko drugo značajno dobro ugovorne strane ili treće osobe. Po mišljenju ovog suda koji se slaže s argumentacijom tuženika, prijetnja raskida ugovora sama po sebi ne ispunjava uvjete članka 279. ZOO-a jer ne predstavlja ozbiljnu opasnost za život, tijelo ili neko drugo značajno dobro.

13.11. Iz e-mail poruke poslane od strane tuženika direktorici tužitelja Loreni Marii Minchio 17. prosinca 2019. proizlazi da tuženik zaista traži od tužitelja da tužitelj čim prije potpiše obavijest o dugovanju od oko 401.000,00 eura te iz e-mail poruke proizlazi da je zadnji dan za potpis obavijesti o dugovanju 19. prosinac 2019. te ako direktorica tužitelja ne potpiše ovu obavijest o dugovanju prije 19. prosinca 2019. kako su se dogovorili, tuženik će shvatiti da više ne želi nastaviti s njim suradnju pa će u petak napraviti novu fakturu s ukupnim iznosom da zatvori ovu temu, a isti dan će pripremiti prekid ugovora između Frasson d.o.o. i Marconato d.o.o. sa zadnjim radnim danom 30. lipnja 2020. Iz navedene poruke sud ne može zaključiti da bi isticanje mogućnosti prekida ugovora između tužitelja i tuženika predstavljalo ozbiljnu prijetnju i ozbiljnu opasnost za život, tijelo ili neko drugo značajno dobro. Raskid ugovora predstavlja institut prava reguliran Zakonom o obveznim odnosima te sam po sebi ne predstavlja nedopuštenu radnju ugovorne strane.

13.12. U pogledu postojanja zablude i prijevare o nastavku poslovne suradnje između stranaka, ako tužitelj tuženiku otpusti dug u iznosu od 298.468,00 eura, valja reći da sud ne smatra da je tužitelj doveden u zabludu ili prijevaru. Naime, za nastanak pravno relevantne prijevare potrebno je da u vrijeme sklapanja ugovora (u konkretnom

slučaju otpusta duga) postoji zabluda kod jedne ugovorne strane koja mora biti prouzročena namjerno, odnosno za postojanje zablude mora postojati namjerna obmana. Sud nije utvrdio postojanje namjerne obmane tužitelja o nastavku poslovne suradnje između stranaka ako tužitelj otpusti dug niti je utvrdio da tuženik nikada nije imao namjeru nastaviti poslovnu suradnju, a da je njegov jedini cilj bio ishoditi otpust duga.

13.13. Prije svega valja istaknuti da iz e-mail korespondencije parničnih stranaka (strana 253 – 270 spisa) proizlazi da su parnične stranke i nakon što je tuženik raskinuo ugovor o poslovnoj suradnji 6. veljače 2020. nastavile pregovarati o načinu i modelu daljnje suradnje. Iz navedenog sud nesporno zaključuje da tuženik ne samo da je imao namjeru nastaviti poslovnu suradnju s tužiteljem nakon potpisivanja „Debit note“ 19. prosinca 2019., već je imao namjeru nastaviti poslovnu suradnju s tužiteljem i nakon raskida ugovora o poslovnoj suradnji 6. veljače 2020. Navedeno proizlazi i iz iskaza direktora tuženika Carla Frassona i Giannia Frassona koji u svojim iskazima također potvrđuju ono što proizlazi iz e-mail korespondencije stranaka – da tuženik nije imao namjeru raskinuti poslovnu suradnju s tužiteljem. To što bi, eventualno, uvjeti te nove poslovne suradnje bili nepovoljni/nepovoljniji za tužitelja ne znači da je tuženik tužitelja prilikom potpisivanja „Debit note“ namjerno obmanuo o nastavku poslovne suradnje između parničnih stranaka.

13.14. U odnosu na tvrdnje tužitelja da je prilikom očitovanja volje o otpustu duga, zdravstveno stanje direktorice tužitelja bilo takvo da ona nije imala „stvarnu poslovnu sposobnost“ i nije bila u stanju shvatiti značaj i posljedice pravnog posla koji sklapa niti valjano očitovati svoju volju, zbog čega taj pravni posao – očitovanje volje ne proizvodi nikakve pravne učinke valja reći da je stranka koja je dala očitovanje volje prilikom otpusta duga tužitelj Marconato d.o.o. a ne fizička osoba Lorena Maria Minchio. Dakle, očitovanje volje je izrazio tužitelj čija pravna i poslovna sposobnost u smislu odredaba članka 17. i 18. ZOO nije dovedena u pitanje. Iz provedenog postupka i provedenih dokaza sud nesporno zaključuje da tuženik nije imao razloga posumnjati da tužitelj ne bi imao pravne ili poslovne sposobnosti u smislu odredbe čl. 17. st. 5. i čl. 18. st. 5. i 6. ZOO-a. U sudskom registru nije bilo upisano nikakvo ograničenje za zastupanje tužitelja od strane tadašnje zakonske zastupnice, u smislu čl. 41. Zakona o trgovačkim društvima te je tuženik postupao u skladu s navedenim.

13.15. Iz cjelokupnog postupka te posebno iskaza svjedokinje Lorene Marie Minchio, direktora tužitelja Tiziana Marconata, direktora tuženika Carla Frassona i Giannia Frassona nesporno proizlazi da tuženik nije znao niti imao razloga posumnjati u to da tadašnja direktorica tužitelja ne bi bila sposobna nastupati kao direktorica obzirom je ista za cijelo vrijeme poslovne suradnje stranaka samostalno i sposobno upravljala tužiteljem. Iz iskaza svjedokinje Lorene Marie Minchio nesporno proizlazi da o svojem zdravstvenom stanju nije razgovarala niti sa svojom obitelji, niti sa predstavnicima tuženika, a niti je supruga, koji je u to vrijeme bio jedini osnivač i član tužitelja, obavijestila o svom zdravstvenom stanju. Sud prihvaća argumentaciju tuženika te također smatra da tuženik, u ovoj situaciji, predstavlja savjesnu treću osobu koja je postupala s punim povjerenjem u savjesnost te poslovnu i pravnu sposobnost tužitelja, te isti ne može trpjeti nikakve štetne posljedice, eventualne, poslovne nesposobnosti osobe koja predstavlja tijelo tužitelja. Osim toga, Lorena Maria Minchio je nastavila upravljati društvom i donositi poslovne odluke i nakon 19. prosinca 2019. te je upravo ona i pregovarala o nastavku poslovne suradnje između parničnih stranaka što je vidljivo iz e-mail korespondencije stranaka iz ožujka 2020. (strana 253

do 270 spisa) te je i potpisala i sporazum o prestanku poslovne suradnje, što sve govori u prilog tome da tuženik kao savjesna treća strana ni na koji način nije mogao posumnjati u poslovnu sposobnost tadašnje direktorice tužitelja i posljedično tome u poslovnu i pravnu sposobnost tužitelja.

14. *Točka VII. tužbenog zahtjeva.*

Kako je sud utvrdio da otpust duga između parničnih stranaka nije ni ništetan i pobojan te proizvodi pravne učinke to tuženik ne duguje tužitelju iznos otpuštenog duga pa je i u tom dijelu valjalo tužbeni zahtjev odbiti.

15. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 5. u svezi članka 155. ZPP budući tuženik nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svojeg zahtjeva (0,53%), a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi, pa je sud tužitelja obvezao da tuženiku naknadi trošak postupka u iznosu od 111.869,48 eura, a koji trošak se odnosi na zastupanje tuženika po punomoćniku – odvjetniku i to za:

- odgovor na tužbu od 10.03.2021., iznos od 4.862,00 eura
- podnesak od 04.01.2022., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 13.01.2022., iznos od 4.862,00 eura
- sastav podneska od 01.04.2022., iznos od 50,00 eura (Tbr. 8.4.)
- zastupanje na ročištu 06.05.2022., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 12.10.2023., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 18.10.2023., iznos od 4.862,00 eura
- sastav podneska od 26.01.2024., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 07.03.2024., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 12.03.2024., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 18.03.2024., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 10.07.2024., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 11.07.2024., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 10.10.2024., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na ročištu 29.11.2024., iznos od 4.862,00 eura
- sastav podneska od 16.12.2024., iznos od 4.862,00 eura
- sastav podneska od 09.05.2025., iznos od 50,00 eura
- sastav podneska od 16.07.2025., iznos od 4.862,00 eura
- sastav podneska od 20.10.2025., iznos od u iznosu od 200,00 eura, (Tbr. 8.3.OT) jer se radi o obrazloženom podnesku izvan Tbr. 8.1. OT
- sastav podneska od 11.03.2026., iznos od u iznosu od 200,00 eura, (Tbr. 8.3.OT) jer se radi o obrazloženom podnesku izvan Tbr. 8.1. OT
- zastupanje na ročištu 16.04.2026., iznos od 4.862,00 eura
- zastupanje na sastanku u postupku mirenja mir-2/2022 15.06.2022., iznos od 4.862,00 eura

sve uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 22.004,00 eura, a koji trošak je odmjeren u skladu s važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, te na trošak predujma za sudske tumače u iznosu od 150,00 eura, predujma za provođenje financijsko knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 650,00 eura, predujma za provođenje građevinskog vještačenja u iznosu od 1.000,00 eura i predujma za izlazak sudske komisije na očevid u iznosu od 49,48 eura.

16. Sud tuženiku nije priznao zatraženi trošak:

- sastav podneska od 24.03.2023., iznos od 50,00 eura jer se radi o podnesku kojim tuženik obavještava sud da je traženi predujam uplaćen, a sud utvrđuje je li predujam podmiren ili nije uvidom u karticu predmeta
- sastav podneska od 06.11.2023., iznos od 50,00 eura jer se radi o podnesku kojim tuženik obavještava sud da je traženi predujam uplaćen, a sud utvrđuje je li predujam podmiren ili nije uvidom u karticu predmeta
- sastav podneska od 20.03.2024., iznos od 4.870,00 eura jer nije bio potreban za vođenje parnice
- sastav podneska od 23.10.2024., iznos od 4.870,00 eura
- sastav podneska od 10.06.2025., iznos od 50,00 eura jer se radi o podnesku kojim tuženik obavještava sud da je traženi predujam uplaćen, a sud utvrđuje je li predujam podmiren ili nije uvidom u karticu predmeta
- sudska pristojba na odgovor na tužbu, iznos od 331,81 eura jer tuženik nije obveznik plaćanja sudske pristojbe na odgovor na tužbu u skladu s odredbom članka 4. st. 1. t. 2. Zakona o sudskim pristojbama
- predujam za troškove dopunskog financijsko knjigovodstvenog vještačenja, iznos od 1.000,00 eura jer dopunsko financijsko knjigovodstveno vještačenje nije provedeno.

17. Slijedom iznijetog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Varaždinu 8. lipnja 2026.

S U D A C :

Iris Hatvalić-Nemec

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu koja se podnosi putem ovog suda u roku od petnaest (15) dana, time da rok za podnošenje žalbe za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude teče od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena, dok za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje teče od dana dostave pisanog otpravka presude.

DNA:

- tužitelj po punomoćniku Hrvoju Petriću
- tuženik po punomoćnici Željki Brlečić

Broj zapisa: **9-30889-14112**

Kontrolni broj: **07188-b1892-dfc68**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IRIS HATVALIĆ-NEMEC, L=VARAŽDIN, O=TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.